

Obrázková kniha

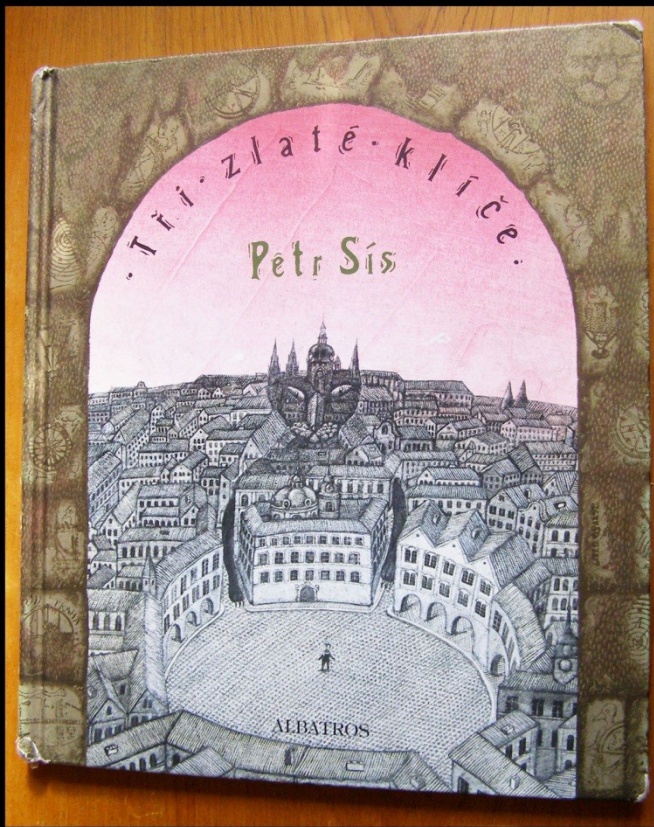
- autorská ilustrovaná kniha
- kniha zpravidla koncipovaná jedním autorem od začátku do konce, po stránce textové i výtvarné
- mohou být však i dva autoři, kteří úzce spolupracují (autor textu a autor ilustrací)
- tvůrce si knihu často upravuje i graficky, i když to není podmínkou, často dohlíží i na výrobní proces, vzniká tak jedinečný výtvarný a literární artefakt
- v ČR se na obrázkovou knihu zaměřují např. nakladatelství Meander, Baobab či Labyrint
- počátky ilustrované autorské knihy už v 50. letech 20. století, potom zejména v letech 60. Už typickou autorskou ilustrovanou knihou je v této době Zahrada Jiřího Trnky (1962, do filmové podoby převedena 1978)

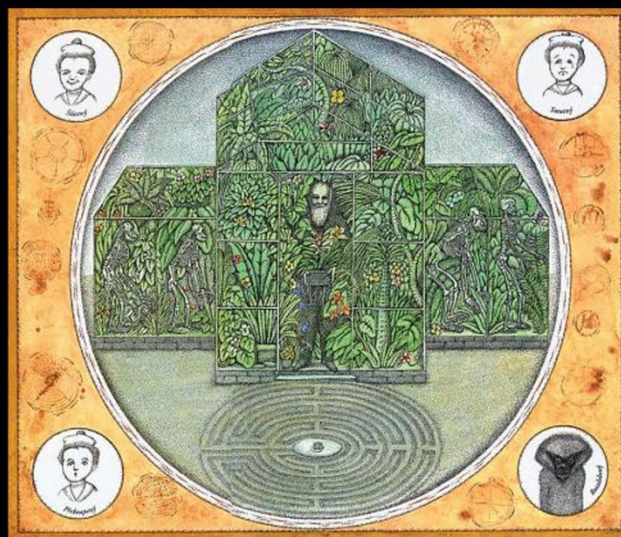
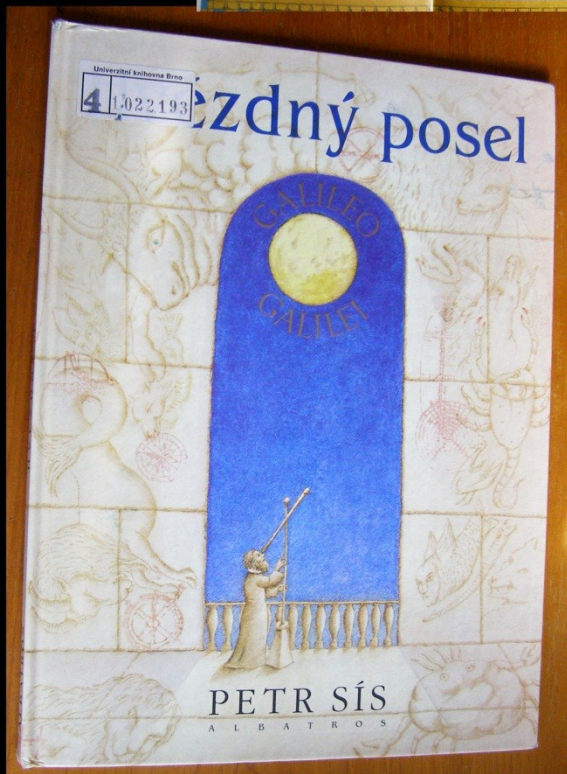

Petr Sís

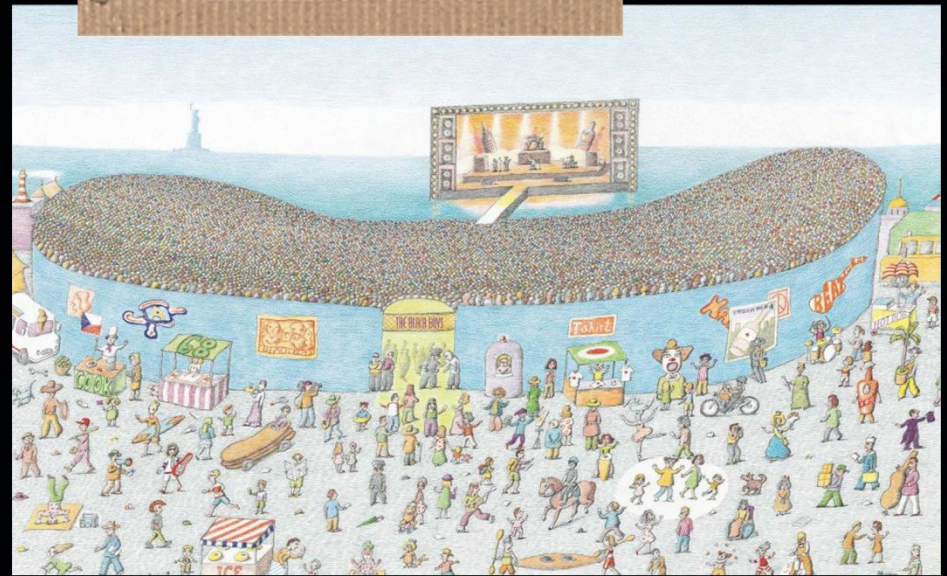
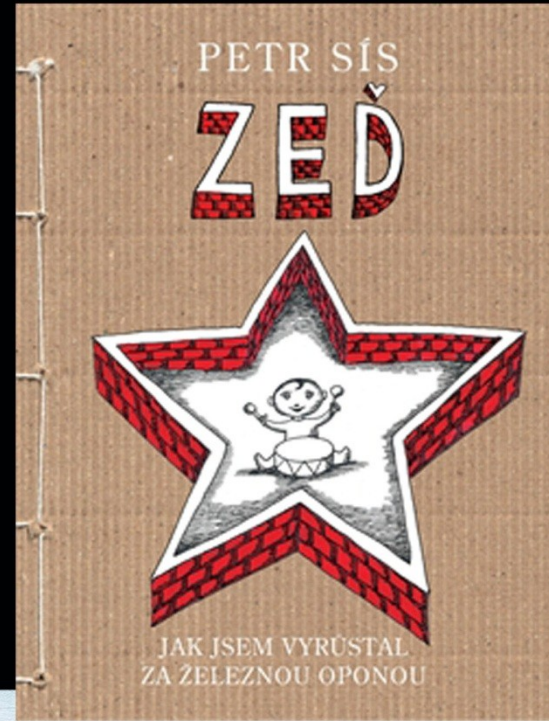

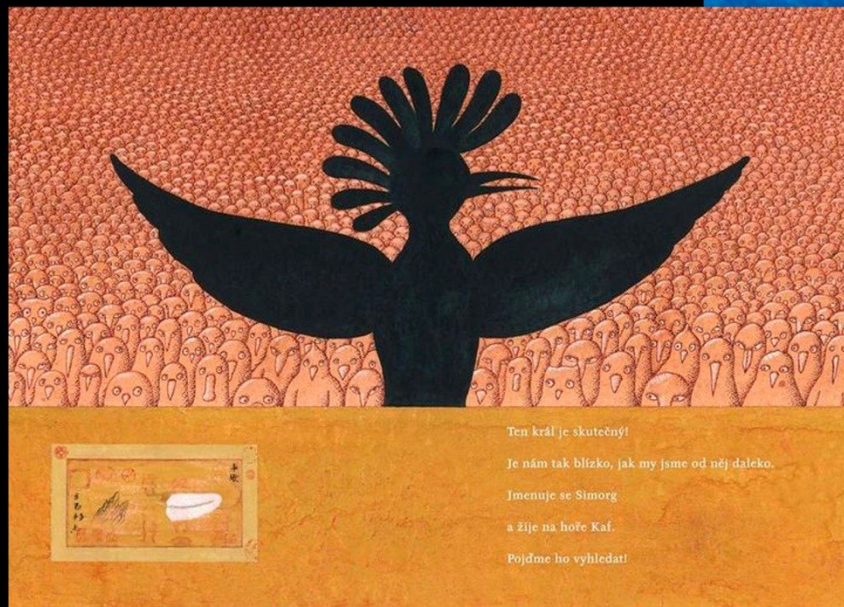
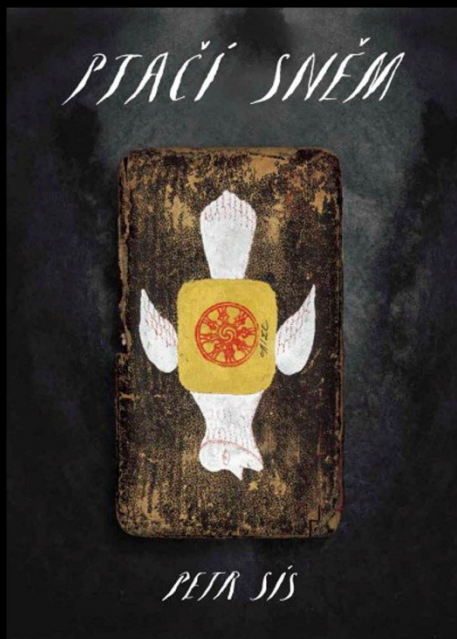
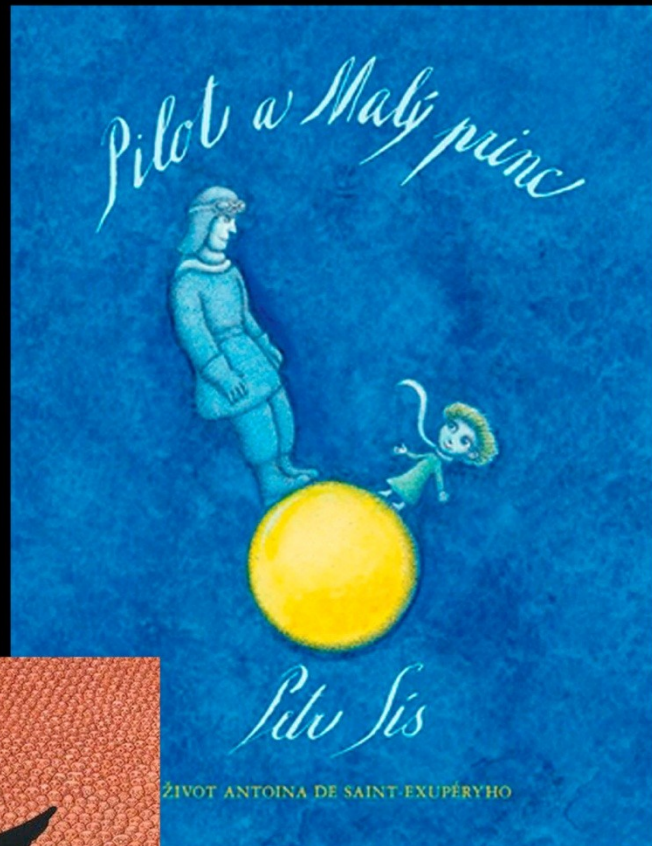
- nar. 1949
- prozaik, ilustrátor, filmař (animované snímky), grafik, malíř
- 1982 emigroval do USA, píše anglicky i česky
- ne vše v češtině vyšlo; anglická a česká verze se mnohdy výrazně liší
- např. Tři zlaté klíče (1995), Hvězdný posel (1996), Strom života (2004), Žeď: Jak jsem vyrůstal za železnou oponou (2007), Ptačí sněm (2011), Pilot a Malý princ (2014) aj.

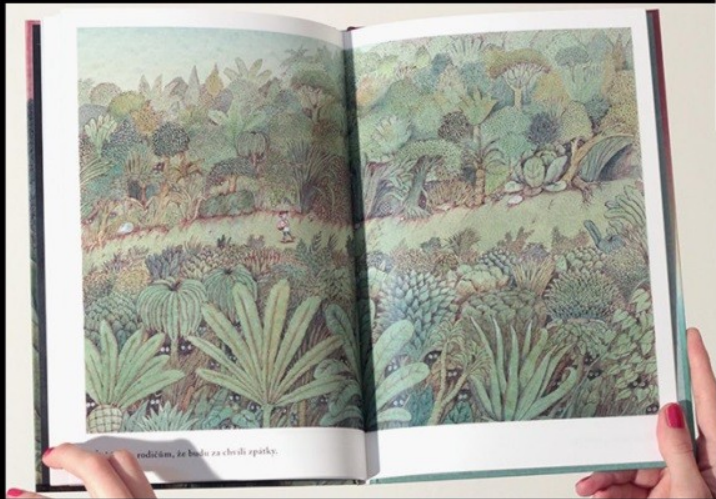
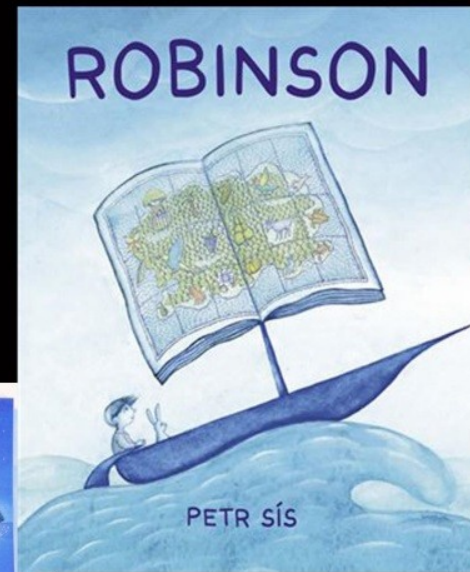
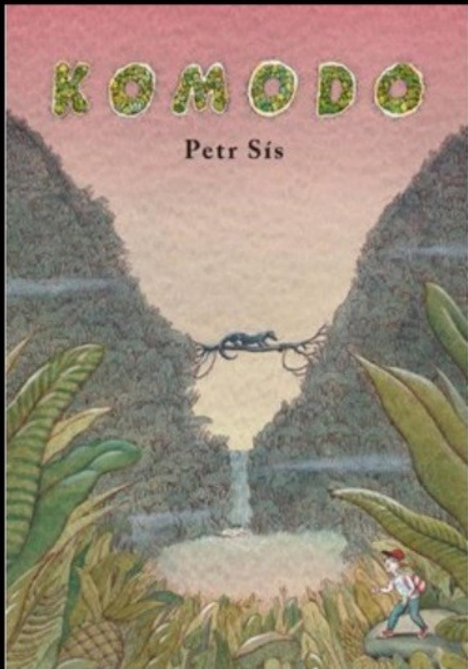

Strom života

Pavel Čech

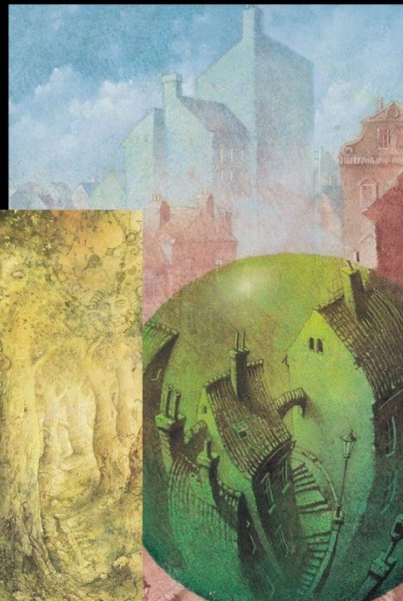

- nar. 1968
- původní povolání zámečník a hasič, nyní výtvarník na volné noze
- např. O čertovi (2001), O zahradě (2005), O klíči (2007), Tajemství ostrova za prkennou ohradou (2009), Dědečkové (2011), Velké dobrodružství Pepíka Střechy (2013), Dobrodružství Rychlé Veverky (6 dílů, 2012-2015), Knížka pro dva (2015) aj.

O ZAHRADĚ

Pavel Čech

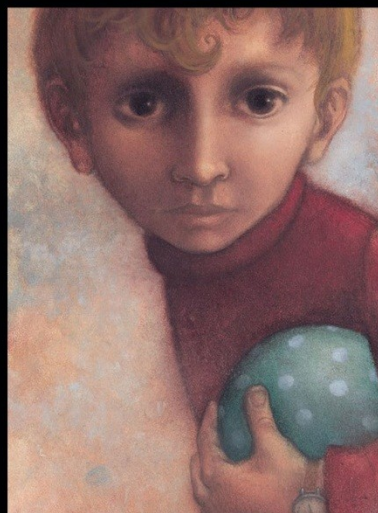
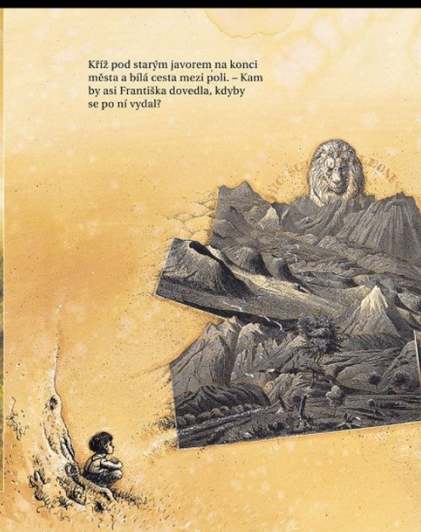
BRIO

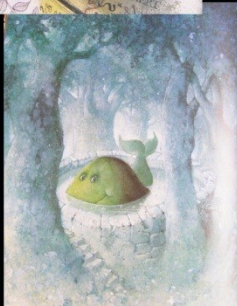
Jeho velká skleněná kulička.
Když se přes ni František podíval,
město se změnilo v zelenavý
podvodní svět.

Kříž pod starým javorem na konci
města a bílá cesta mezi poli. – Kam
by asi Františka dovedla, kdyby
se po ní vydal?

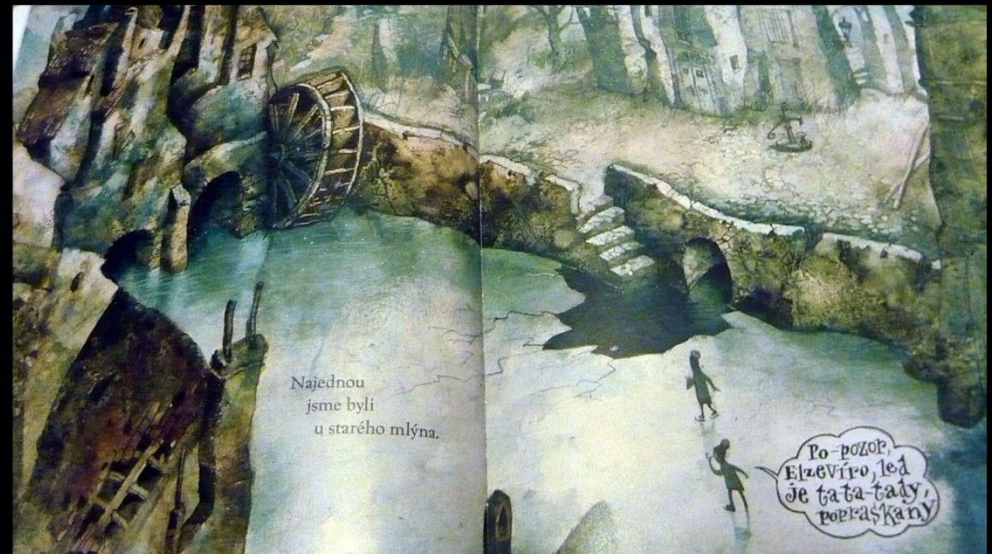

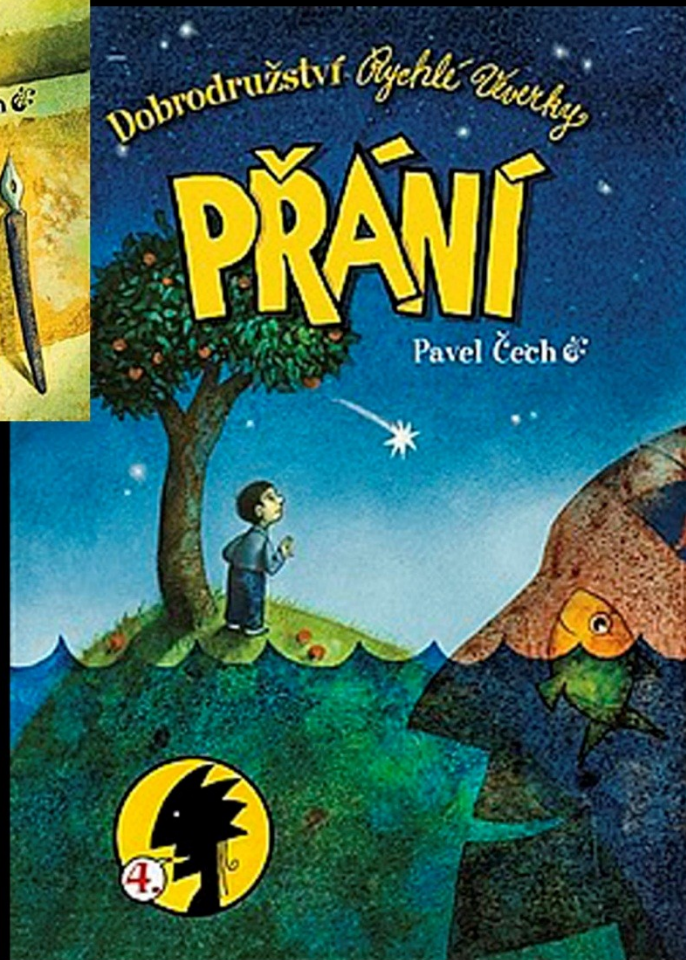
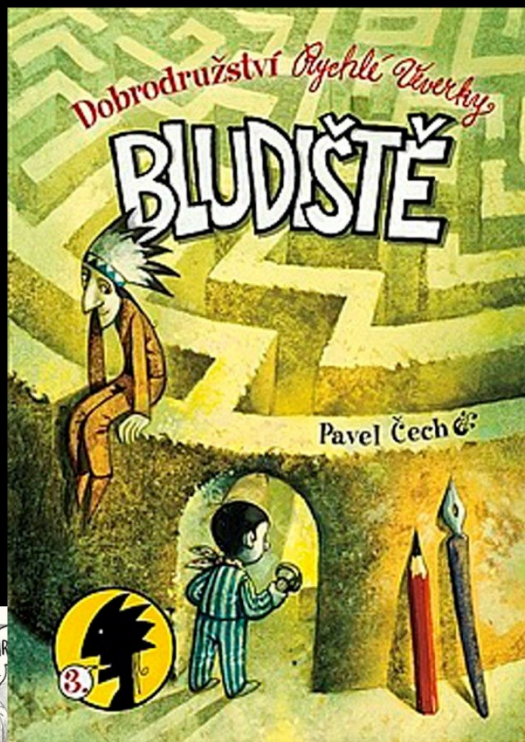
Nevěděl, že všechno překvapeně pozoroval
kluk stojící opodál. Stejně jako kdysi dávno
František i on si z zahrady choval bráta.
Hleděl za starým mužem shrbeně kráčejícím
do schodů a ztrácejícím se ve vířících
sněhových vločkách.

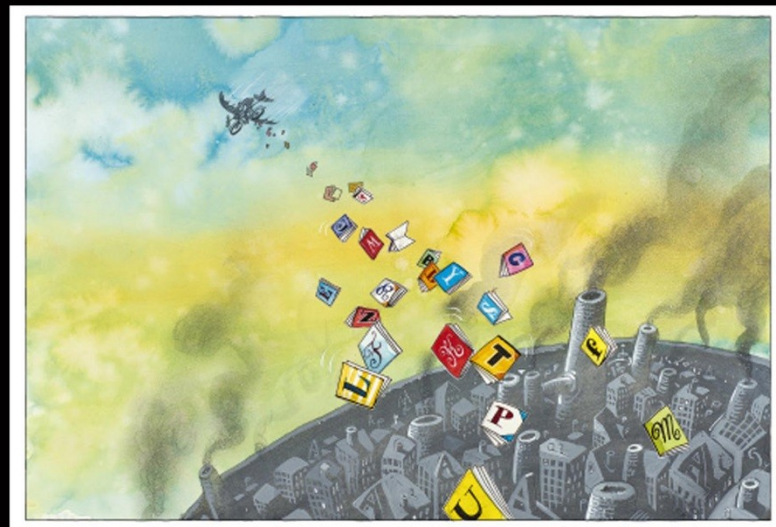
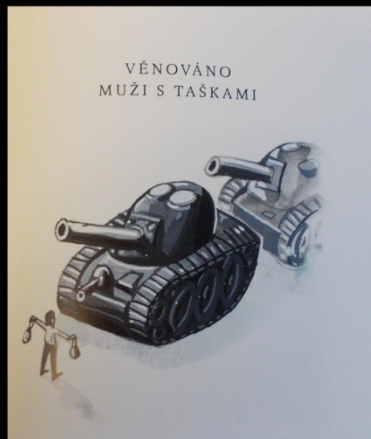
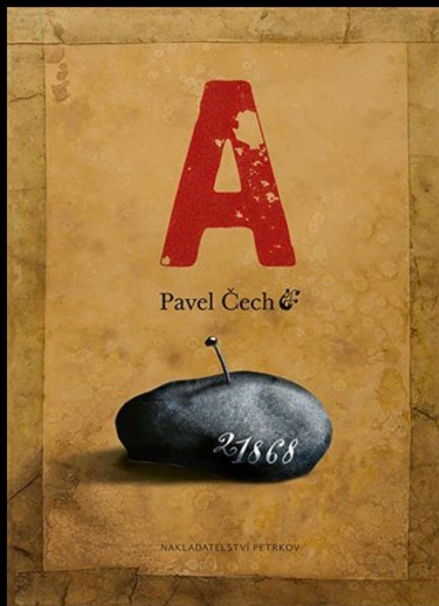

Páni, ten musí být starý...
A jak je velký a těžký. Mohl by být
od toho strašidelného opuštěného domu
na konci města.

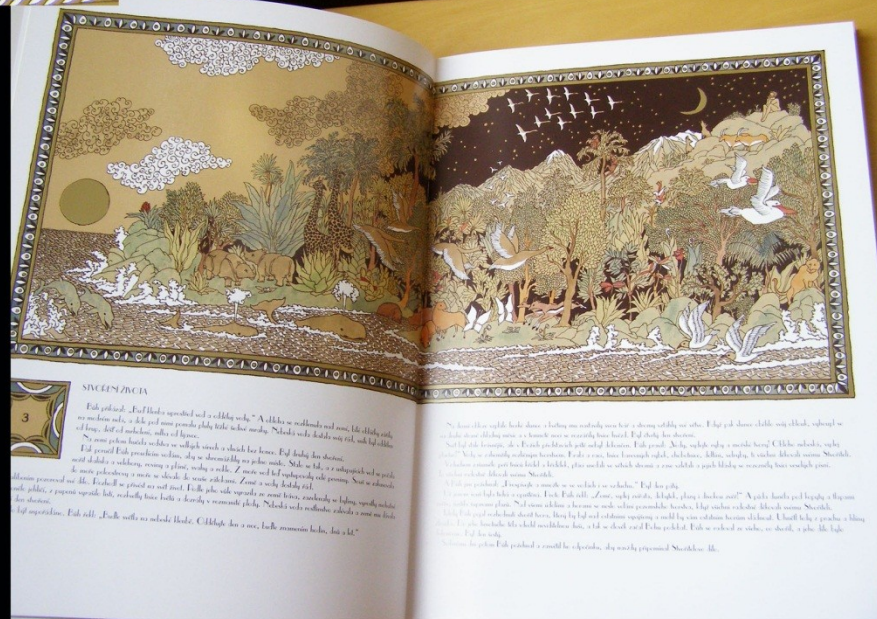
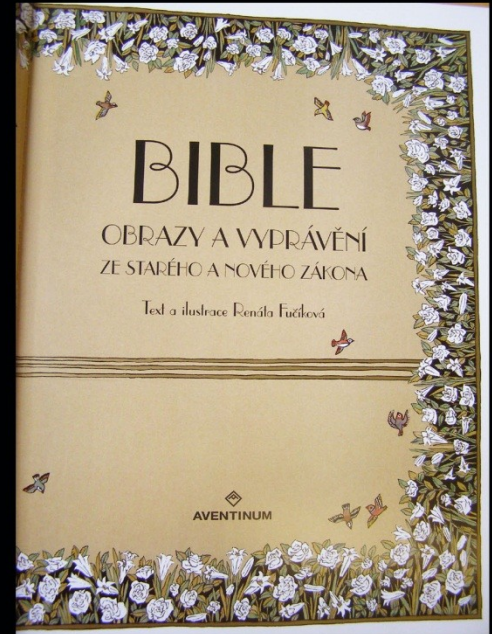
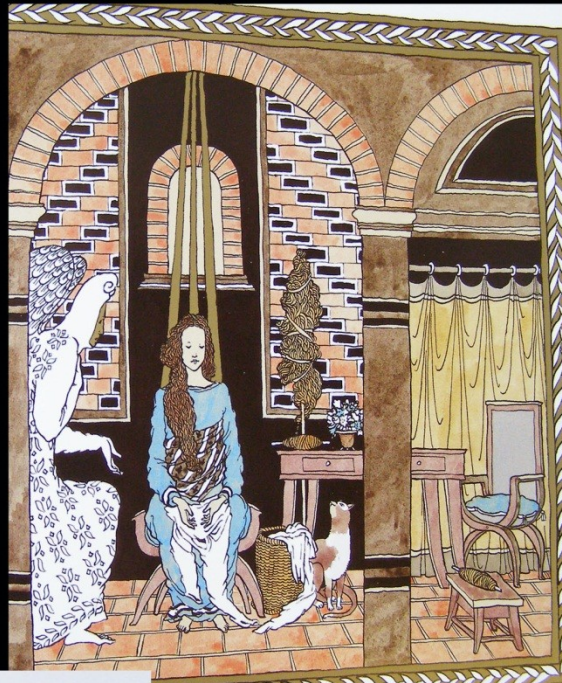
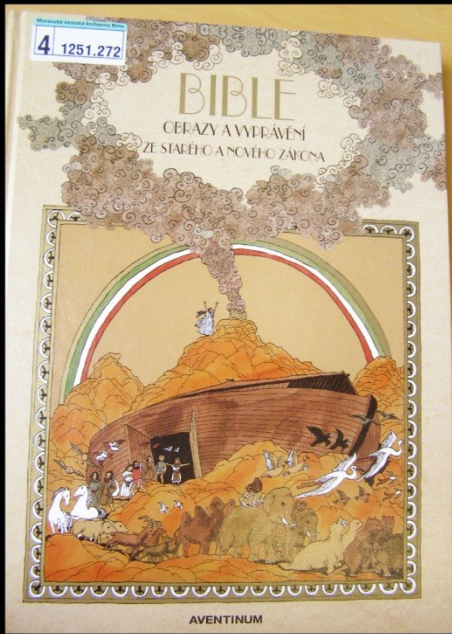

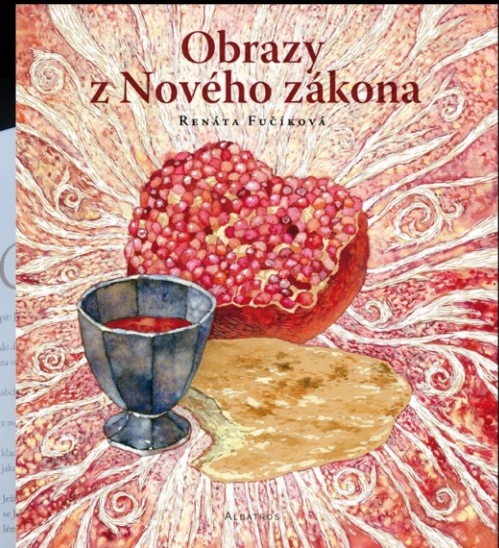

Renáta Fučíková

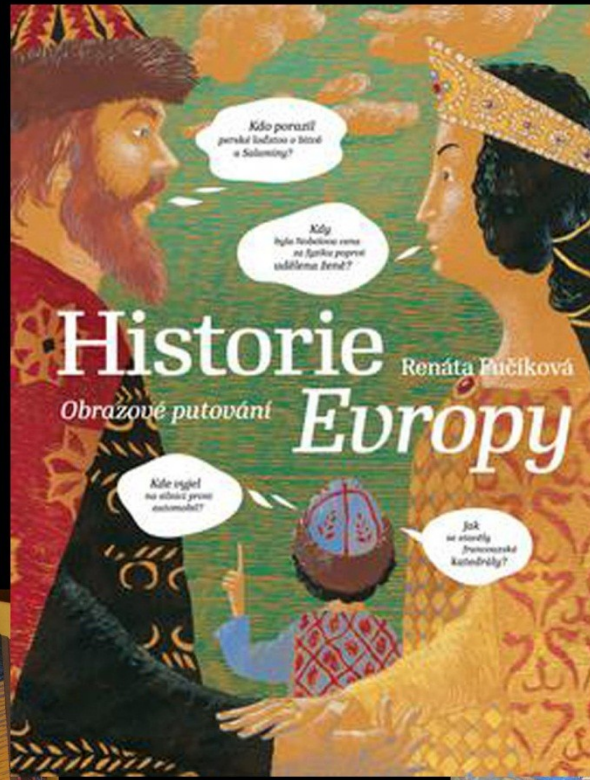
- nar. 1964
- malířka, ilustrátorka, tvůrkyně autorských obrázkových knih
- často knihy s historickou tematikou nebo biografie známých osobností
- např. Tomáš Garrigue Masaryk (2006), Jan Amos Komenský: Život v obrazech (2008), Historie Evropy: Obrazové putování (2011), Jakub a hvězdy (2014), Bible: Obrazy a vyprávění ze Starého a Nového zákona (2009), Karel IV. (2005), Karel a rytíři: Jak se stát dobrým králem (2016), Shakespeare (2016) aj.

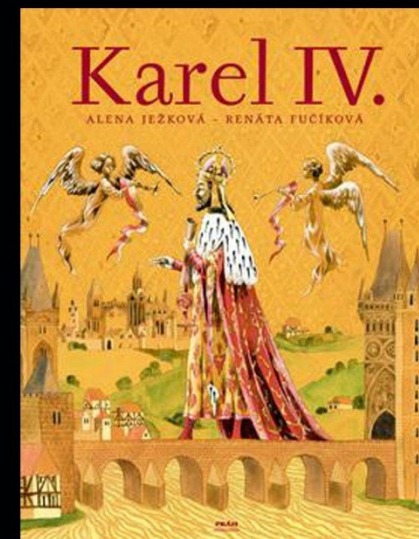
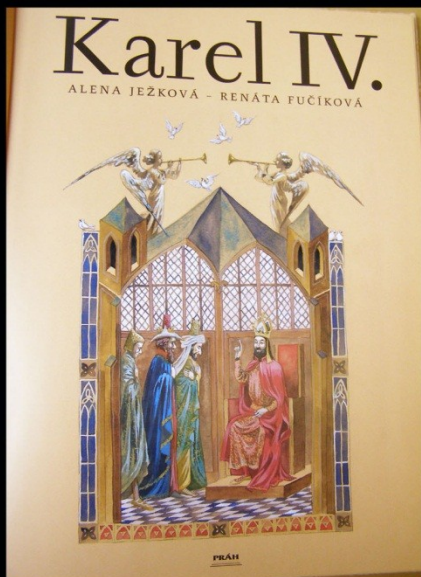

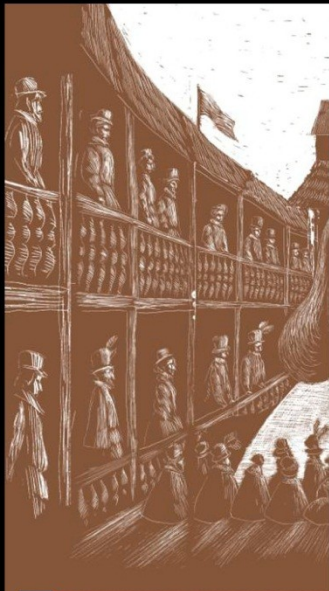

Pak dal přivést oba vězňe, kteří byli v pozemnímu jezení.
 „Čeká cití mluví svykosli a propačte o valich světcích jedného vězňe. Mam osvobodit Ježíše, valicho krále!“ řekl se mistodržitel jeruzalémského davu.
 „Ne! Ne! Propušt Barabáš!“ zakřičel dav.
 Piliť však galilejského učence nechťl připravit o život. Sčítá věřil, že se lidé nad Ježíšem odpojí.
 Dal ho proto jen bičovat.

93

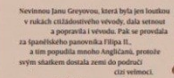

Když zemřel otcův Eduard VI.,
vůdce John Dudley prohlásil
na trůn namísto dcery
Jiřitky VIII. svého syna.
Mladíčka královna Jane Greyová
však vládla pouhých devět dní.
Devatenáct dní přebývala do Londýna
princezna Marie
v doprovodu dvou tisíc ochotníků
a chlapců ze vlády.

Po celé době byla odobřena, v život
paměti měla cílové a manželkou
katolického velkého královského otce.
Není divu, že se chtěla pomstít
za všechno přiblížit. Anglický lid však kytily
na její straně, ale po několika týdnech vlády
ji začal říkat krávná Marie.

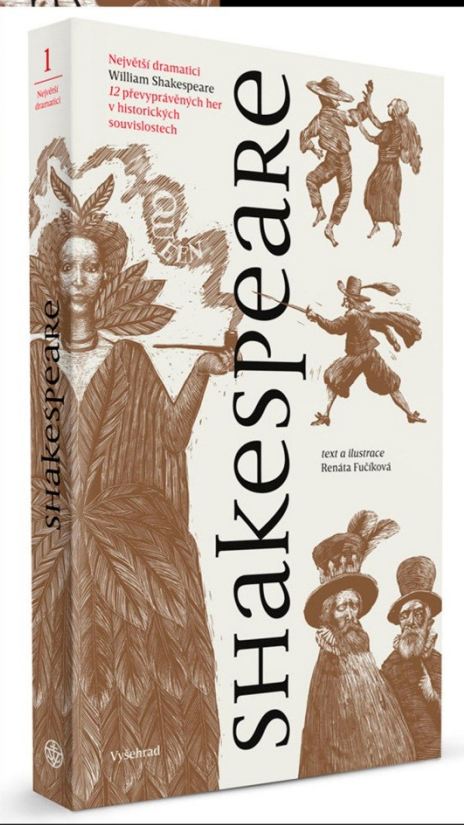
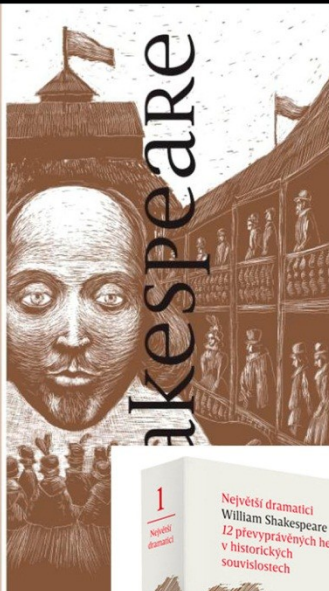
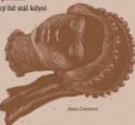
Nověnnou Jane Greyovou, která byla jen šestnácti
v rukách císařského vojvodu, dala sestoupit
a popravila i vojvodu. Pak se provdala
za španělského panovníka Filipa II.
a tím popoučila mnohou Angličany, protože
svým svázkem dostala zemí do podání
cizí vlády.

Alžběta sepsala děvečiny o své
radostnosti své Marie, byla však
prozatímně, praktičtější a vzdělanější.
Byla spíše a učila se z každé situace.
V neposlední době je trůn se držela utvářeno
a to se jí vyplatilo. Krávná Marie neměla
potomky, tak když zemřela,
měla Alžběta právo k trůnu voleno.

Koronace Alžběty se konala
v lednu roku 1559. Mladá královna
dostala mnoho radníků k radě,
a to od Marie tak mocných zemí,
jako byla Španělsko nebo Francie.
Nikdy je však nepřijala, aby se nemohla podílet
pouze vůči své vlasti.
Pro krávnou tak zůstala zvláštním
volbou ženou svých, její vláda je slavnou
nazývána Zlatým věkem Anglie.

Lucenzio docela ztratil hlavu: studium af jde k čertu,
chce se co nejdřív oženit s tou plavovlasou kráskou.
Dostane nápad: jeho sluha Tranio je vzdělaný,
může se vydávat za Lucenzia a naoko se
dřívít Blance. Lucenzio mu navlékne svoje
panské šaty a sám si vezme osušený
Traniov kabát: z pána je rázem chudý učitel.
Tak se k Blance dostane mnohem blíž
než oba její vážení nápadníci.

Chlapík z Verony

Za Hortensiem, nápadníkem krásné Blanky, přijel
z Verony jeho přítel Petruccio. Hledá si v Padově nevěstu;
nemusí být moc krásná, spíš bohatá. Hortensio
se zardaje: jedna taková tu je, jenomže je hubatá,
nikdo jí nechce. To však Petruccia neodradí, hned chce
jí do jejího domu na namluvy.

Hortensio se k příteli připojí jako domácí učitel hudby,
v otrhaných šatech, s loutnou přes rameno. Cestou se
přátelě srazí s Hortensiovým sokem, vede s sebou
učitele poezie. Není to nikdo jiný než Lucenzio v převleku.

Než dojdou k Battistovu domu, doběhne je
přestrojený Tranio a smekne baret: „Pánové, kde najdu
dům Battisia Minoly? Jsem Lucenzio z Pisy a chci se
ucházet o ruku jeho dcery Blanky.“

„Už jsem se lekl, že si hodláte namlouvat Kateřinu,
to bych vás věru hnal!“ zadupe Petruccio.
„Nemůžu se dočkat, až ji poznám.“

Dračice a kohout

Dům pana Battisia má žlutou omítku a zelené oknice.
Z dlážděného dvora vedou schody do patra. Nahore,
v ložnici obou sester, se dnes rozléhá řvot a křik.

„Au! Nemačkej mi ruku!“

„Pustím tě, až mi odpovíš! Řekni, kterého chceš?“

Bubřinu Hortensia, nebo páprdu Gremia?“ krouží Kateřina
sestře ruku za zády. Ale Blanka nechce ani jednoho,
přece jí Kateřina nebude závidět ty ubožáky?!

Do ložnice vrhne otec, Kateřinu
okříkne. Blanku si přivine na prsa
a utírá jí slzy. Kateřina se zamračí:
Všichni jen Blanka, Blancička.
A co já? Kdo obejmě mě?

Největší dramatici
Molière &
Pierre Corneille
Jean Racine
7 převyprávěných her
v historických
souvislostech

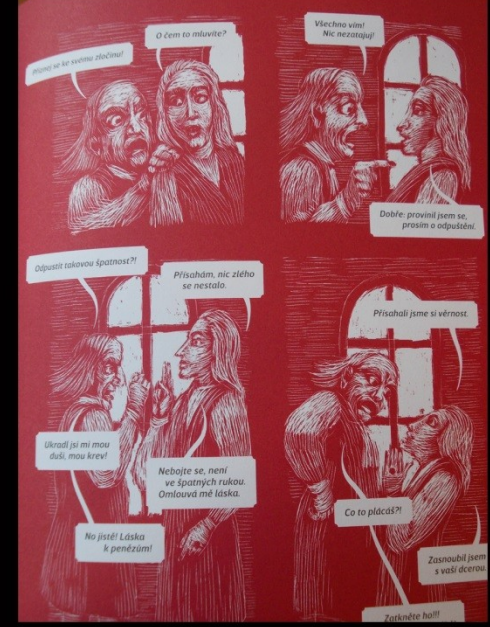
Molière &

text a ilustrace
Renáta Fučíková

Vyšehrad

Radek Malý

Renáta Fučíková

Franz Kafka

Člověk své i naší doby

PRÁH

Milena Jesenská

Svatová. Jediná žena, která byla osudově ženou: čtrnáct let mladší svobodomyšlné české novinářky Mileny Jesenské, absolventky gymnasia Minerva. Roku 1919, kdy žila se svým mužem ve Vídni, tehdy se přišel znanému Kafkaovi nabídnout, že přeloží jeho povídky do češtiny. Tak se vzájemně zprvu pracovali a později milostný vztah, odehrávající se zejména na arších četných dopisů.

Oni je živacím ohněm, s jakým jsem se dosud nesetkal.
(z dopisu Mari Brodské, 1920)

Franz se s Milenou osobně sešel jen dvakrát. Nakonec i z tohoto vztahu vycouval, ačkoliv si s přestávkami dopisovali až do října 1922. Jesenská na Kafkaovo přání psala více dopisů. Dopisy Mileně dnes patří k jeho nejkrásnějším dílům vůbec. Po jeho smrti Milena Jesenská opustila svého manžela a vrátila se do Prahy. Zapojovala se do kulturního i společného života. V listopadu 1939 byla zatčena gestapem za protinacistickou činnost a roku 1944 ve svých sedmačtyřiceti letech zemřela v koncentračním táboře Ravensbrück.

Nejkrásnější z Tvých dopisů (a tím je toho mnohých, poněvadž ty jsou ve svém citu, skoro řádek od řádku, to nejkrásnější, co mi v životě přihodilo) jsou ty, v nichž dím mému „strachu“ za pravdu a zároveň se pokoušíš vysvětlit, že ho není zapotřebí.
(z dopisu Mileně Jesenské, 1920)

Dora Diamantová

Poslední žena, pro kterou vzplálo srdce Franze Kafky, má náhečné jméno Dora Diamantová a narodila se v Polsku, odkud však přestěhovala do Německa. Spoluvzdělávala se s dívkou drobného židovského obchodníka seznámil na odrazném pouti u Baltského moře roku 1923. Jejich vztah byl zpočátku vášnivý – pravděpodobně trepne s Dorou Franz poznal skutečně naplněný partnerský vztah. Také kvůli ní opouští Prahu a přestěhoval se do Berlína, kde spolu spíše jen partnerský vztah. Také kvůli ní opouští Prahu a přestěhoval se do Berlína, kde si ve svých snech chtěl otevřít restauraci – ona měla vařit a on by byl číšníkem. To se bohužel nestalo. Dora Franz doprovázela na všechna vyšetření a v jejím naruči také 3. června 1924 zemřel.

Jediný den prožil s Franzem předtím všechno, co kdy napsal.
(Dora Diamantová)

Tři Franzovy sestry

Kafkaovi měli šest dětí, nicméně dospělosti se dožili jen Franz a tři jeho mladší sestry – Dora, Ottilie a Marie. Marie umřela ještě ve velmi mladém věku. K jejímu životu, že Franzovo narození 3. června 1883 byl spojen s velkým očekáváním. Ze tří jeho sester byla nejstarší Gabriele zvaná Erika, následována Václavem přezdívaná Váňa. Otče se dobře vstaly přesně podle otceva přání. Marie Eli, Franzův švagr Karl Hermann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí náboženství. Marie Eli, Franzův švagr Karl Hermann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí náboženství. Marie Eli, Franzův švagr Karl Hermann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí náboženství.

Největší byla Franzova o devět let mladší sestra Ottilie, již v rodině mluveno německy a zodpovědnost si sponou přímo nenáviděla – rozhodně víc než své působi v ústavu a francouzským školám. Marie Eli, Franzův švagr Karl Hermann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí náboženství.

Ota si velmi rozumně ve svém odporu proti konvencím, které ztěžovali jejich život. Marie Eli, Franzův švagr Karl Hermann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí náboženství.

Ota se rozhodla jít vlastní cestou – opouští otčův obchod a samostatně hospodařila ve svém náboženství. Marie Eli, Franzův švagr Karl Hermann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí náboženství.

Kafkaova vztahová opora a jeho důvěrník, jak dokládají Franzovy Dopisy Otci a rodině.

Lucie Seifertová

- nar. 1969
- malířka, grafička a prozaička
- uměleckonaučné, popularizační knihy
- humor
- např. Tajemné hrady a zámky království českého (2002), Tajemný Golem (2004), Pohádka o Bruncvíkovi (2012), Příběhy z tajemné Prahy (2015), Pohádka o praotci Čechovi a těch dalších (2016), Dějiny udatného českého národa a pár bezvýznamných světových událostí (2003), Pohádka o králi Karlovi (2012) aj.

Golem jde nakupovat

S odstupem doby to vypadá, že si ji jednoho dne rabínova žena chtěla přidělat starosti, ale byl tomu právě naopak, měla totiž práce, ze které dojíti na trh, a tak tam poslala golema.

Nejdříve se golem koupil chleba, ale neměl si ho vzít sám, a tak si u střešního pánka požádal, aby mu ho přinesl. Když šel, zrovna když se chvilku rozbil, a golem se ho snažil zachytit, ale nepodařilo se mu. Pak ho našel starý pán, který ho vzal a odnesl do svého domu. Tam ho pečlivě vyčistil a přinesl mu. Golem si chleba vzal a šel domů. Když šel, zrovna když se chvilku rozbil, a golem se ho snažil zachytit, ale nepodařilo se mu. Pak ho našel starý pán, který ho vzal a odnesl do svého domu. Tam ho pečlivě vyčistil a přinesl mu. Golem si chleba vzal a šel domů.

zakázání, ale nezaštítli ho, jistě zboří celé město. A tak důstojný stárec vyběhl za golemem.

KDO MÁ YTAK STRESUJÍCÍM PROSTŘEDÍ SNAŽET VEJCE?

V nesřezaném okamžiku

Voňavé
BIELI PRÁCE
obrázky

Lucie Seifertová

Jak šel golem pro vodu

Golem nesměl vykonávat běžné domácnostní práce, protože byl stvořen k vyšším cílům. Přesto se mu někdy stalo, že zapomněl na nějakou věc, a tak se musel vrátit do domu.

HO CHTĚL POUŽÍT JAKO VODU
NEBO JE TO VODA
TAKOVÝ VODNÍ PRŮVAZ
NEBO JE TO VODA
NEBO JE TO VODA

Když golem nedostal od rabína žádný úkol, šel si do domu Rabína a zrovna když se chvilku rozbil, a golem se ho snažil zachytit, ale nepodařilo se mu. Pak ho našel starý pán, který ho vzal a odnesl do svého domu. Tam ho pečlivě vyčistil a přinesl mu. Golem si chleba vzal a šel domů.

JÁ, JÁ, JÁ... JABLÍČKA.

ATU TRHOVKYNI MÁM TAKY NASTROUHAT?

MÁŠ SE VRÁTIT!

CHODÍME OKOLO UŽ HODINU A NIČ. AŽ TO ZAKLADLO ŘÍKÁME ŠPATNĚ.

CHTĚL JSEM BYT MOCNÝ, A NE BEZMOCNÝ!

Také jistý zedník, který tu opravoval střechu, prý oživil golema. Nejdřív popraskanou sochu zpevnil obruči, ale pak už nestačil utíkat. Golem ničil, páčil a zabíjel. Pomoc přilétla až z nebes v podobě bílé holubice, která vzala šém do zobáčku.

V nedávné době hledali na půdě i odborníci. Nic nenašli. Ale co když má golem stále na krku amulet neviditelnosti?

TO ŠPATNĚ SE LIP SE MĚ TÁLO

... a doly.

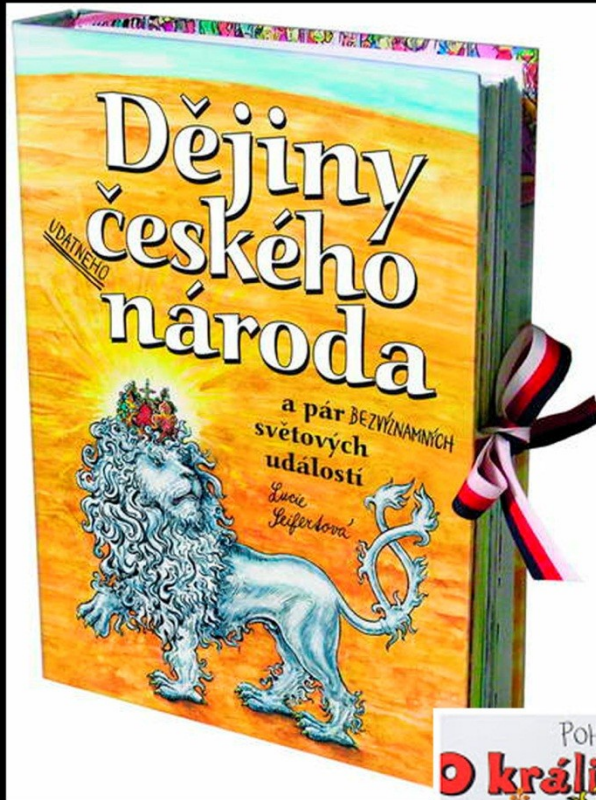
A Bruncvík se svým přítelem byli volní.

Bruncvík se lvem se skamarádili.

A Bruncvík si konečně mohl do svého znaku namalovat lva.

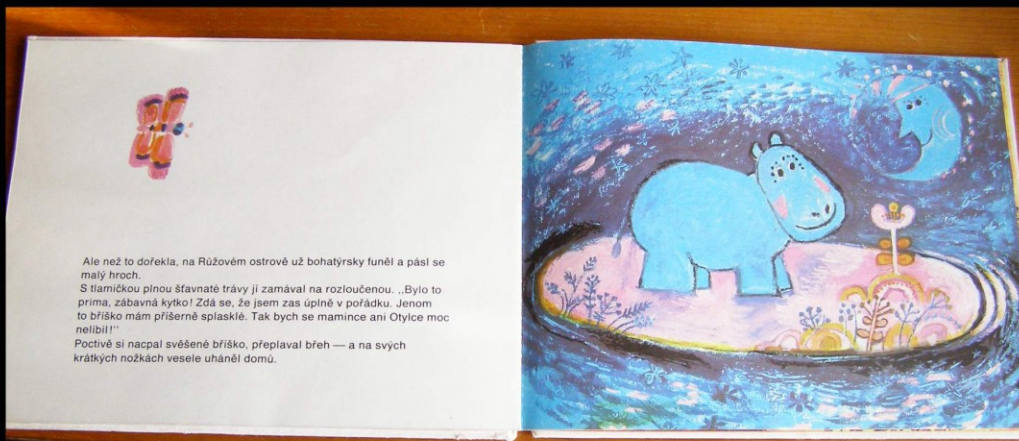
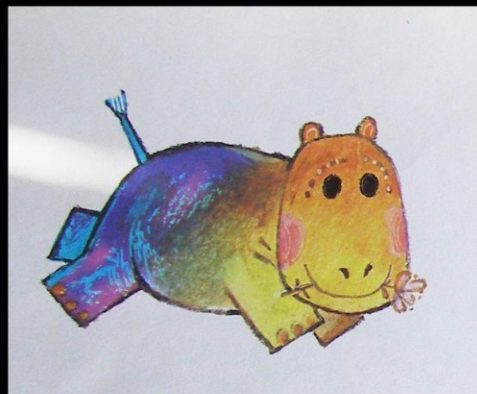
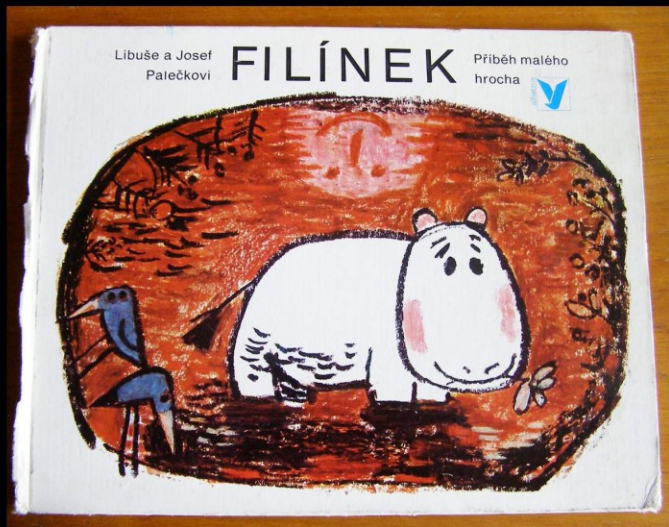
Libuše Palečková

- nar. 1937
- režisérka, scénáristka, básnířka, autorka knížek pro děti
- spolu s manželem vytváří obrázkové knihy
- např. Hroch Filínek (1975), O malém tygrovi (1985), Dárek (2000), Kdo je kdo? Aneb CESTA, cestička... (2009)

Josef Paleček

- nar. 1932
- malíř, scénograf, přední český ilustrátor, grafik, výtvarník animovaných filmů
- knihy s jeho ilustracemi vyšly v 29 zemích světa, mnoho ocenění

DÁREK

Universitní knihovna Brno

1.081205

LIBUŠE PALEČKOVÁ

JOSEF PALEČEK

POPOKATEPETL

„Mati, buleček! Něco tu pro tebe mám,“
zavolal buleček a poslal
mašličku bulečkovi.
„Jsem kvasiček dárek a jurtivoťeť nakaj.“ řekla mašlička
mašličce bulečkovi, který novopodá a přišel včelce.
„K čemu by mi byl dárek, když jsem zatoulaný?“ včelce se
ustaral. „K čemu? Když jsem neplábnl z celého světa
a teď jsem se ke všemu strach.“
„Kvasiče se porušil napas a jak řekne kvasiče.“ řekla mašlička
mašličce bulečkovi, který novopodá a přišel včelce.
„K čemu by mi byl dárek, když jsem zatoulaný?“ včelce se
ustaral. „K čemu? Když jsem neplábnl z celého světa
a teď jsem se ke všemu strach.“

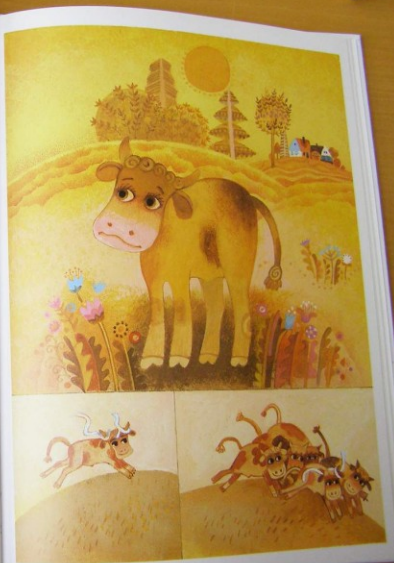
„Kvasiče se porušil napas a jak řekne kvasiče.“ řekla mašlička
mašličce bulečkovi, který novopodá a přišel včelce.
„K čemu by mi byl dárek, když jsem zatoulaný?“ včelce se
ustaral. „K čemu? Když jsem neplábnl z celého světa
a teď jsem se ke všemu strach.“

A tu mu mašlička něco poplépala.
Mašlice to byl něco kouzelného, protože buleček celý poskáká
a dál se do běhu.
Běžel rychleji a rychleji,
přes jeden kopec,
přes druhý
a na vrcholku třetího kopce bulek vyklíká:
„També jsem, vřídě!“

Ke všemu stádu hrnal takovým tryskem, že se mašlička
mláča co dítě jeho rohu.

„Má mláča mašličko, už nepsem zatoulaný.“ řekl včelce bule.
„Mláča je dopřítelá kvasiče!“
„Mláča je dopřítelá kvasiče.“ řekla mašlička bulečkovi,
a odvíjela se rychle z jeho rohu. „Děraj mě, psem, mláča!“

Nedávno rosta mláča jablůnka.

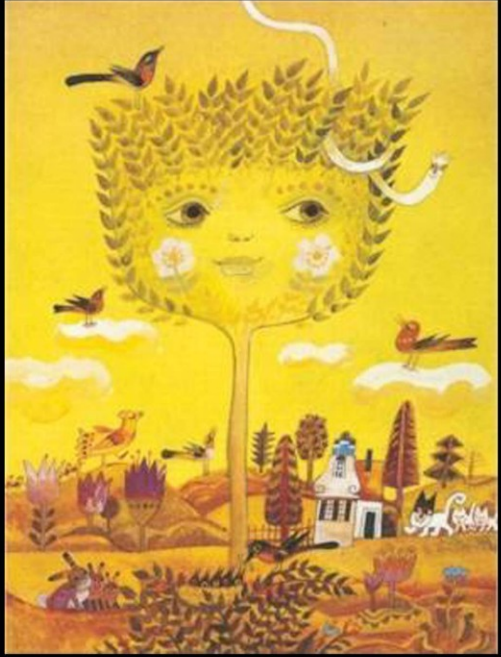
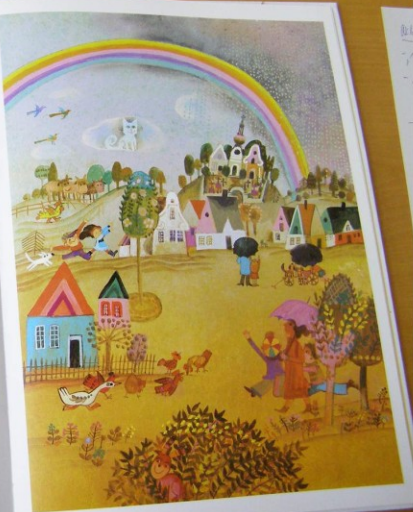

A mašlička, která si moc ráda vymýšlí,
pobíhala mašličku ze svého zábratí a řekla:
„Chápu řeky, nebo že řeky jsou řeky.“
Chápu a ještě podobná v dílně
a pak v proudu.
Měla dá mašlička se dívka země
a pak zařítelá říci.
Řekla a rosta,
dívka rosta ať do oblohy,
vystupovala se na oblohu a spojila tak nebe se zemí...
Kouzlem dívkou přišel,
na oblohu stáhnout světlo slunce -
A tak se to napředou stálo!

Duha zářila dlouho,
byla moc krásná a byla pro všechny.
Teprve když přestalo přšet, rozpíjmla se.
Než bylo zase modré,
Veronika se usmála do sluníčka...

Od té doby je duha pro všechny.
Stáčí upřít v její kouzlo
a přát si přání...

Libuše Palečková, Josef Paleček

Kdo je kdo?

aneb CESTA, cestička...

V noci tu přibyl nový obrázek.
Ještě ráno voněl novotou,
ať barvy usotly
a potly!

Panáček zamkl,
proštlil se,
trouhu se rothoupl v kolínkách – a hop!
Vykokol z rámečku.

Dagmar Urbánková

- nar. 1972
- prozaička, básnířka, výtvarnice
- věnuje se i loutkovému divadlu
- např. Byl jeden dům (2004), Adam a koleno (2007), Chlebová Lhota (2010) aj.

Dagmar Urbánková: Byl jeden dům

Byl jeden dům.

V domě stůl,
na stole mísa.

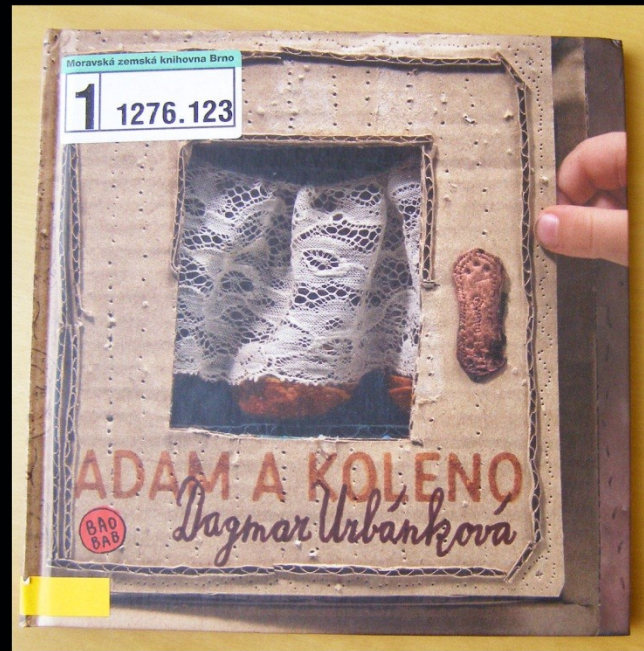

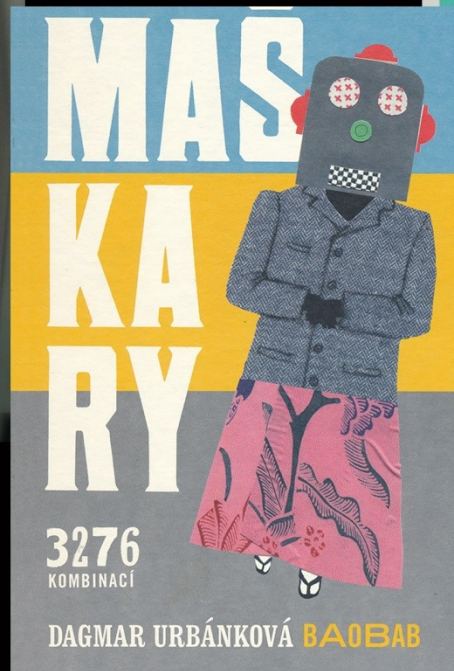
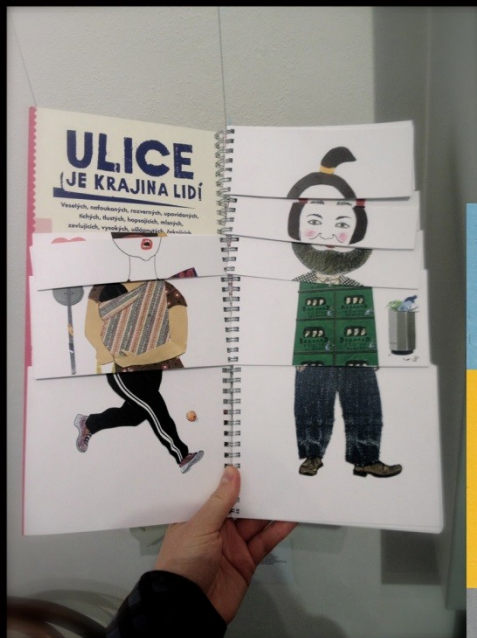
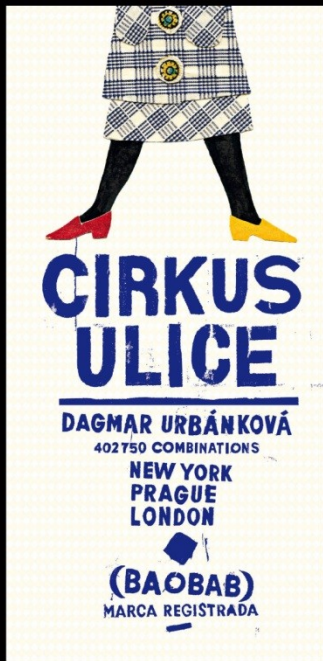
Eliška měla kabátek
s kapsami.

V rybě zahrada.

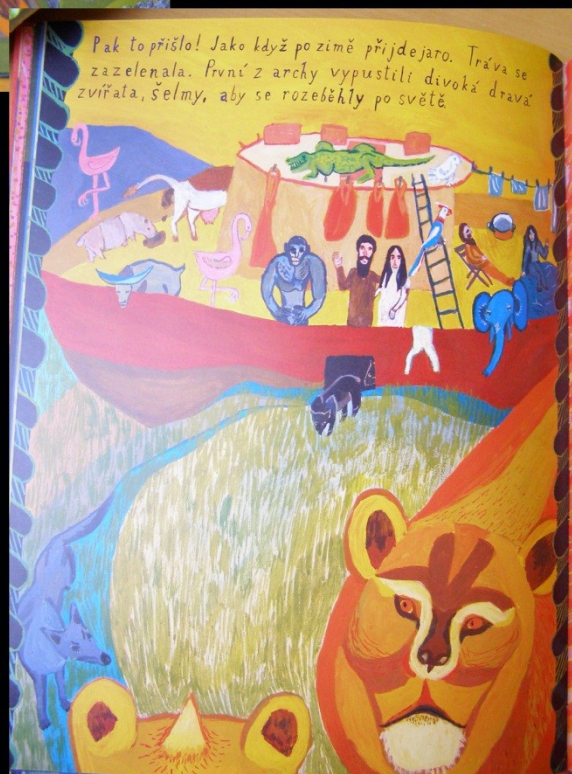
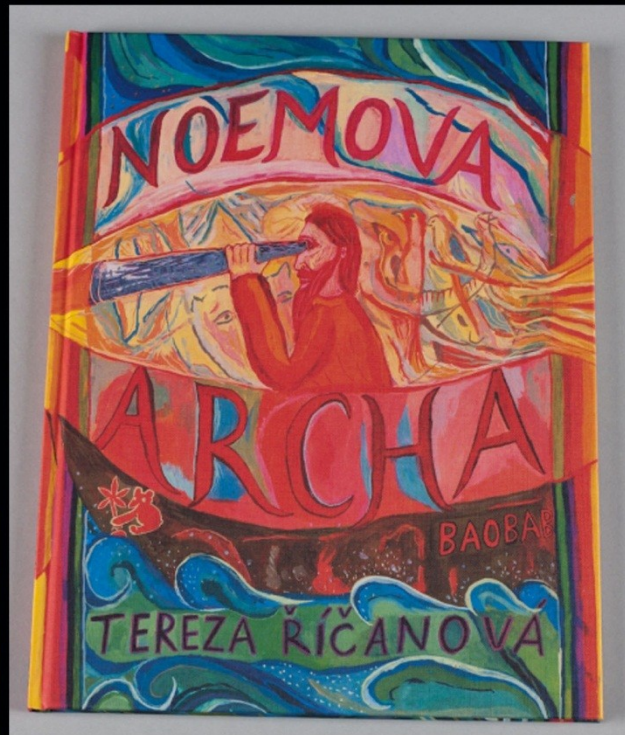

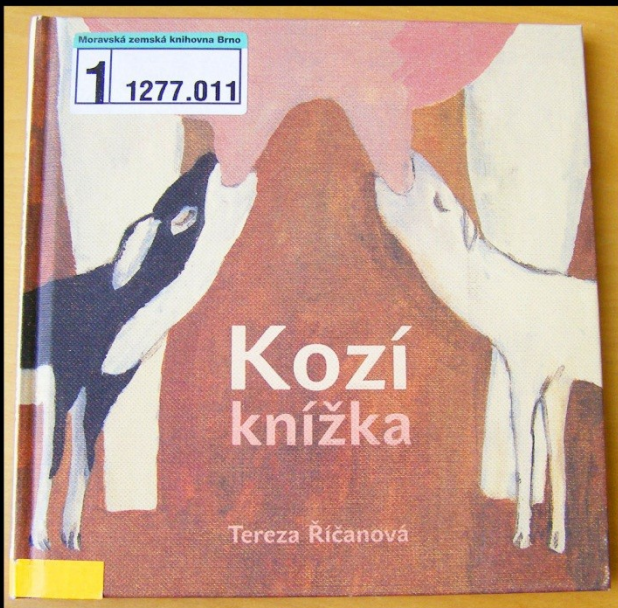

Tereza Říčanová

- nar. 1974
- grafička, malířka, prozaička
- např. Kozí knížka (2005), Vánoční knížka (2006), Noemova archa (2010), Velikonoční knížka (2012), Psí knížka (2014) aj.

V zimě kozy okusují to, co kouká ze sněhu, kůru stromů a hledají nahnilá jablka z podzimu. Každý den ráno a večer jim dáváme seno. Ve velkých mrazech rozbíjíme led na potůčku, aby mohly pít.

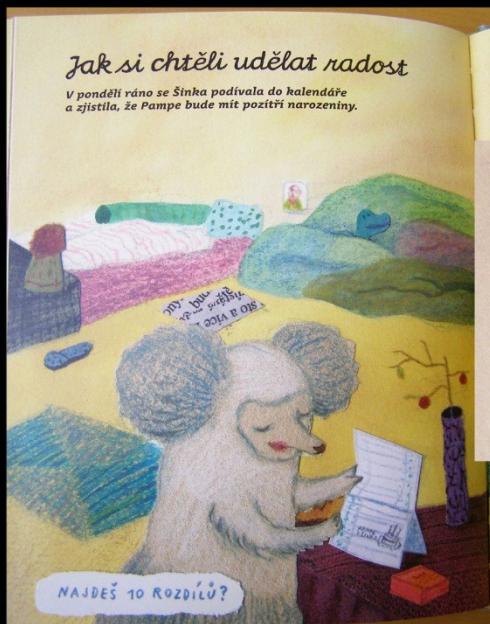
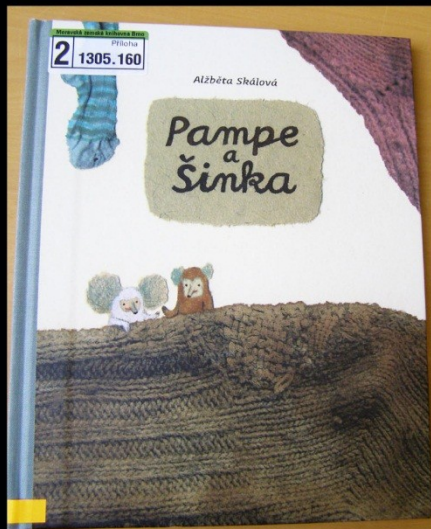

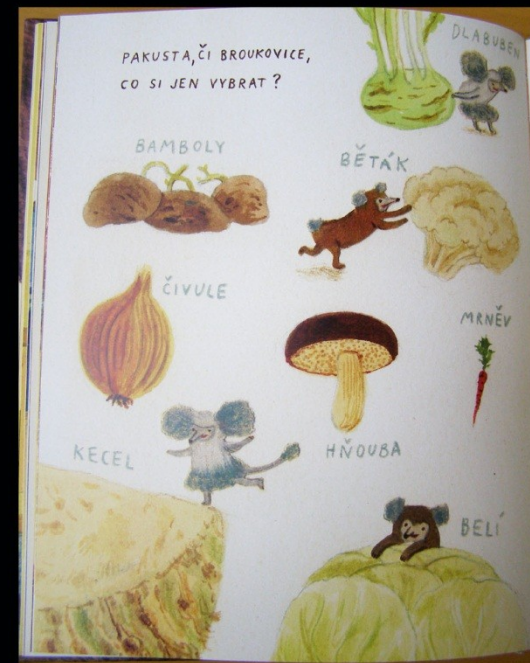
Alžběta Skálová

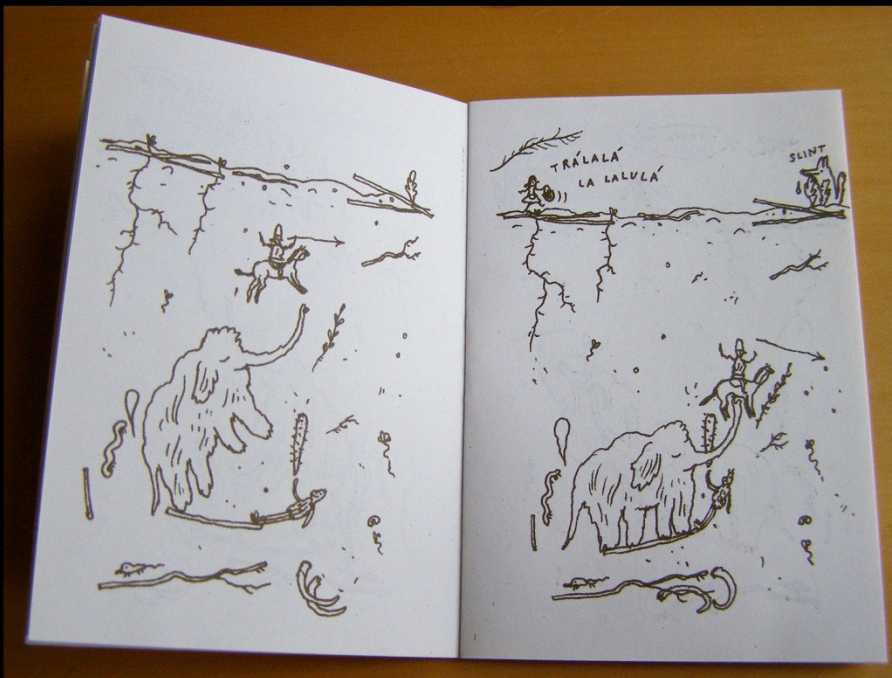

- nar. 1982
- prozaička, ilustrátorka, grafička
- např. Pampe a Šinka (2008), Pět' a medánek (2009), Cirkus Rašelié (2012) aj.

„Jsem Píza. Putuji tam, kde je i papížel.
Již můj prapředeček Peón, když se vracel z pole,
ulehl pod papížel a zdál se mu sen, kde najít zlato.
Praprapraděd Pápir založil papíželové plantáže
a stal se vynálezcem hmoty papíru, kterou vyráběl z papíželů.
Slavný prapraděd Papén vařil papíželové delikatesy
ve svém speciálním hrnci, zvaném Papénův.
Stal se vyhlášeným pochoutkářem.
Podle mého praděda Pažíže pojmenovali celé město,
kde založil továrnu na papíželé.“

Pěta medůnek

elžběta skálová

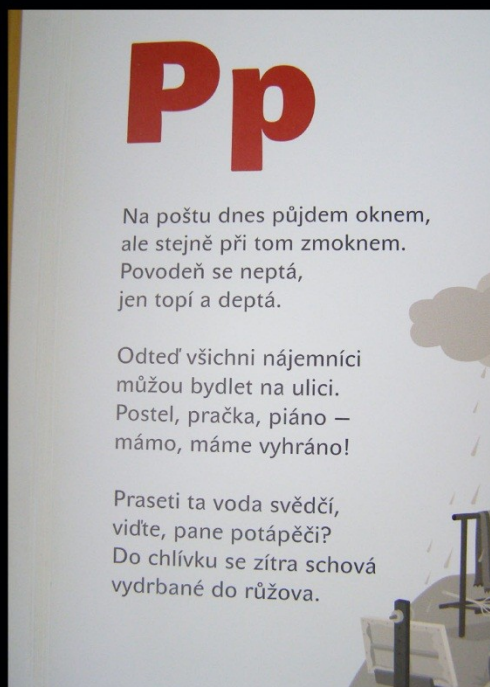
NEJKRÁSNEJŠÍ
KNIHA ROKU
2009

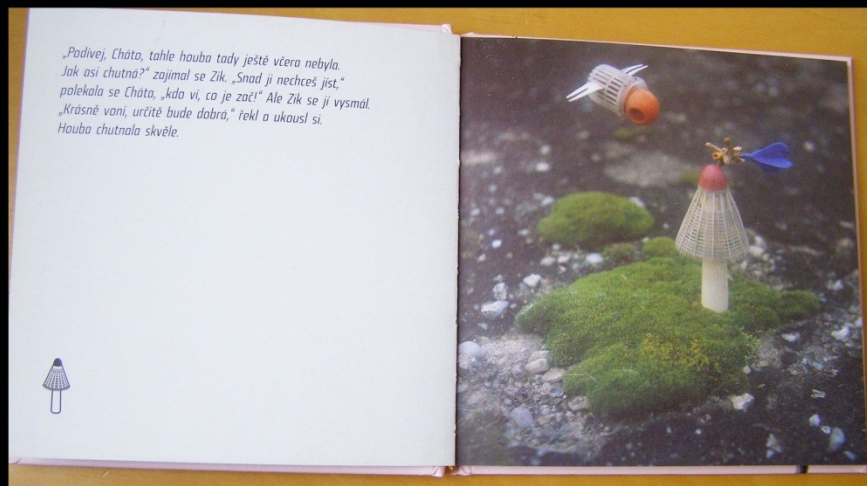
Petr Šmalec

- nar. 1974
- grafik, věnuje se krátkým filmům
- např. interaktivní kniha Šmalcova abeceda (výtvarník a spoluautor koncepce, 2005), Zik a Cháta (2008) aj.

Zik a Cháta byli dvě mouchy a byli to kamarádi. Onoho dne panovalo hrozné horko. Takové, že hubení komáři zůstali raději doma, aby na sluníčku nedostali úpal. Stébla trav šelestila v líném větru a Zik s Chátou jen tak poletovali a koukali, kde je co nového. Na kraji lesa je čekalo překvapení.

Milada Rezková

- nar. 1979
- spisovatelka spolupracující na autorských knihách s ilustrátorem Lukášem Urbánkem

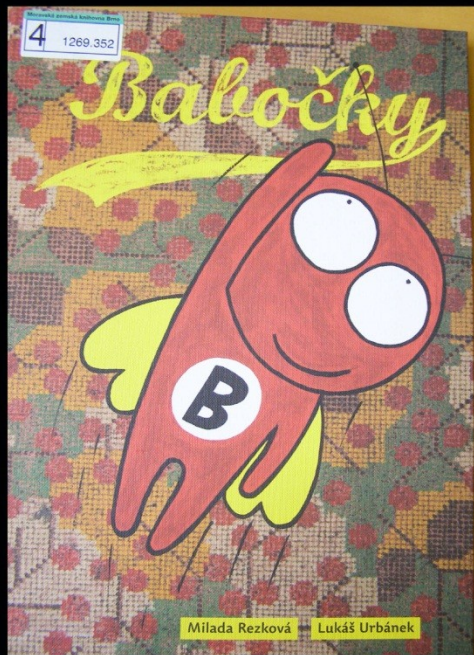

Lukáš Urbánek

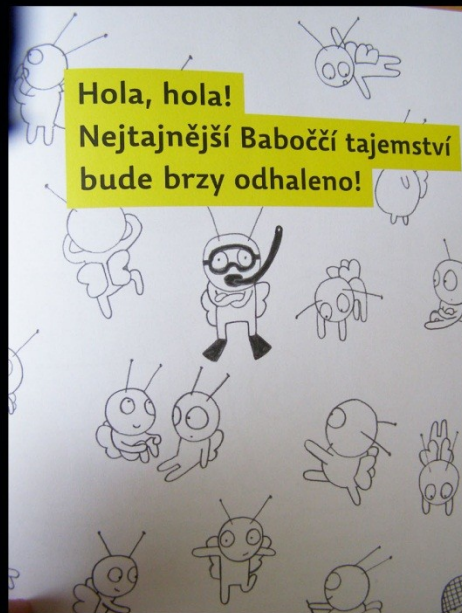
- nar. 1973
- zabývá se grafikou, ilustrováním a animací v TV

- společná díla např. Doktor Racek jede na prázdniny (2008), Doktor Racek na horách (2009), Babočky (2010), Hurá na kajak (2012) aj.

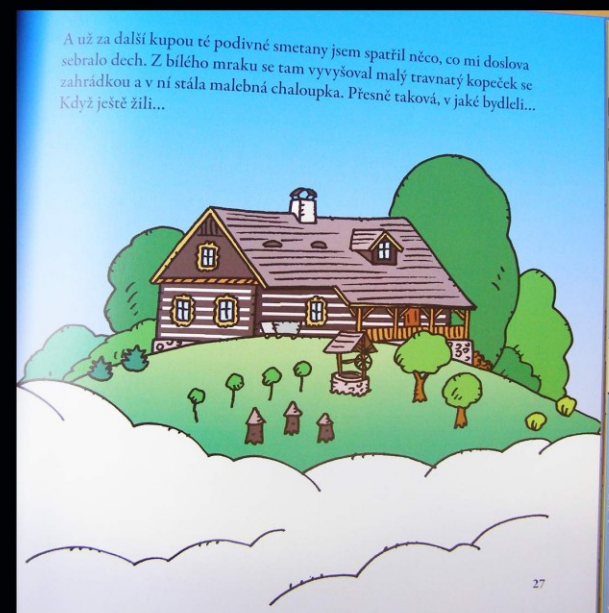
Babočky žijí převážně v lese. Každé ráno dělají deset dřepů, aby si udržely pružné tělo. Přes den mají napilno, proto před spaním rády rozjímají nebo si čtou dobrodružné romány v houpacím křesle. Přespávají v malých chatkách, které vypadají jako díry ve stromě. Se stavbou těch domků jim pomáhá datel a někdy přijde jelen se zajícem.

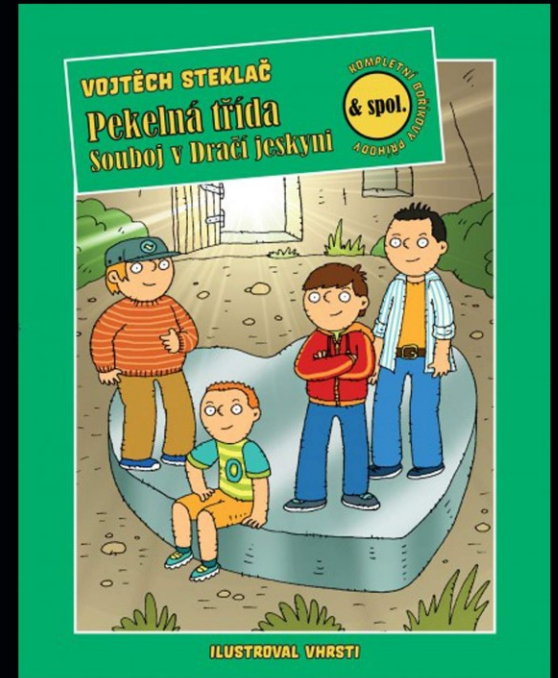
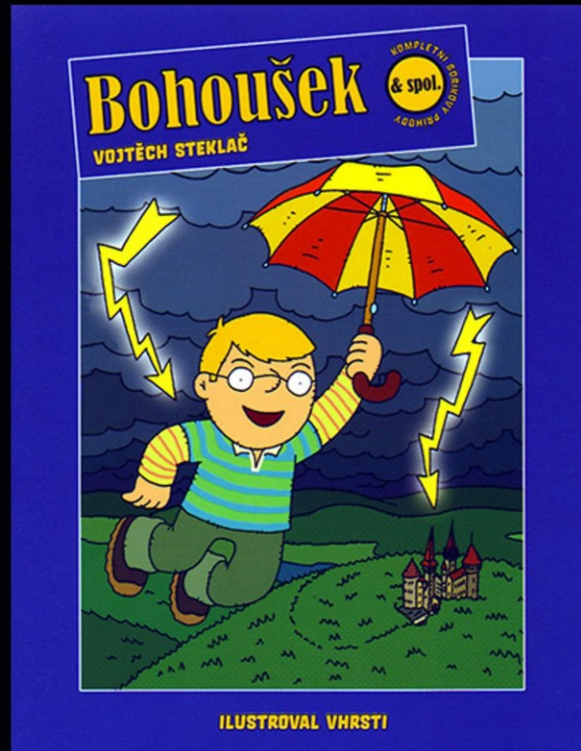
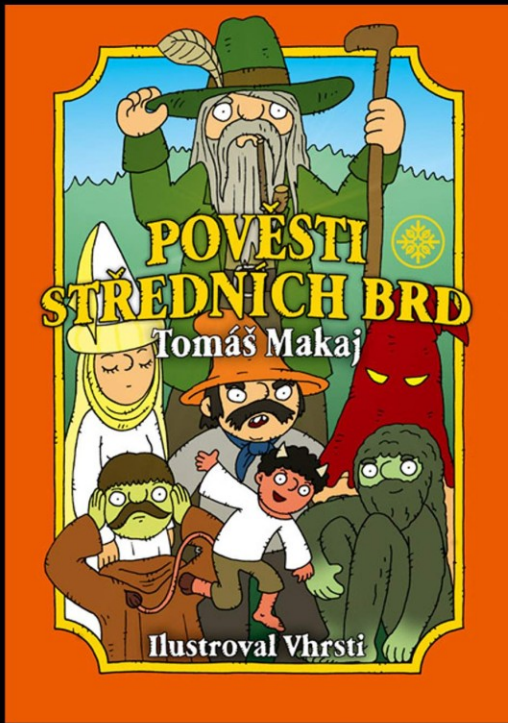

Vhrsti

- vl. jm. Vojtěch Jurík
- nar. 1975
- prozaik, výtvarník
- např. autorské knihy
Už se nebojím tmy (2007),
Prázdniny v nebi (2008), Tajemství
sněhových vloček (2011)
- ilustrátor, autor komiksů

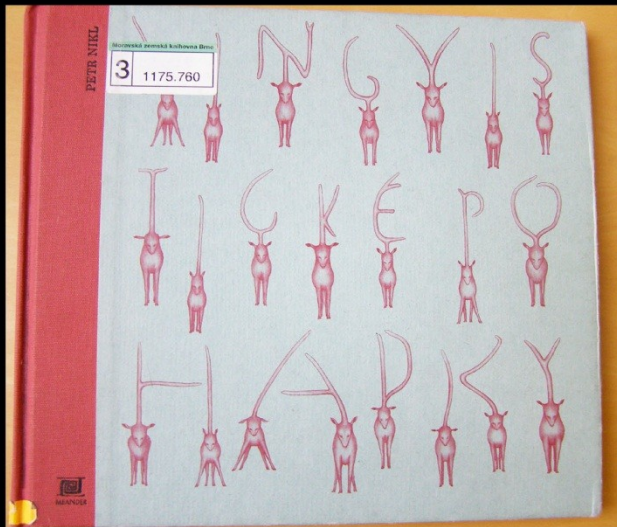

Petr Nikl

- nar. 1960
- prozaik, filmař, malíř a ilustrátor, grafik, performer, hudebník
- experimentátor, významná umělecká osobnost současnosti
- např. Pohádka o Rybitince (2001), O Rybabě a Mořské duši (2002), Lingvistické pohádky (2006), Záhádky (2007), Jělěňovití (2008), Přeshádky (2010), Žlutí lvi (2011), Divňáci z Ňjújorku (2012) aj.

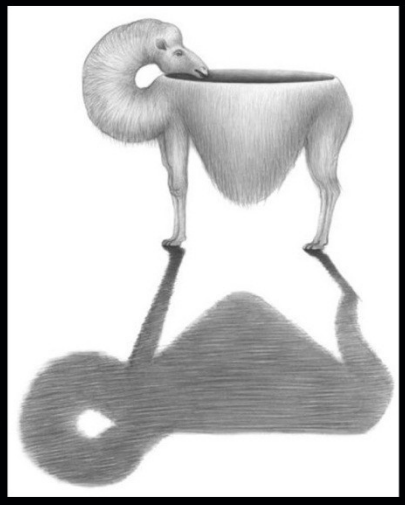
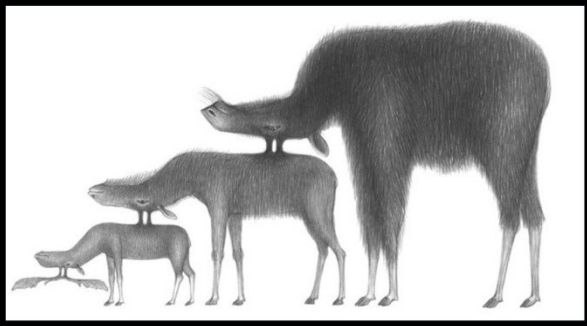
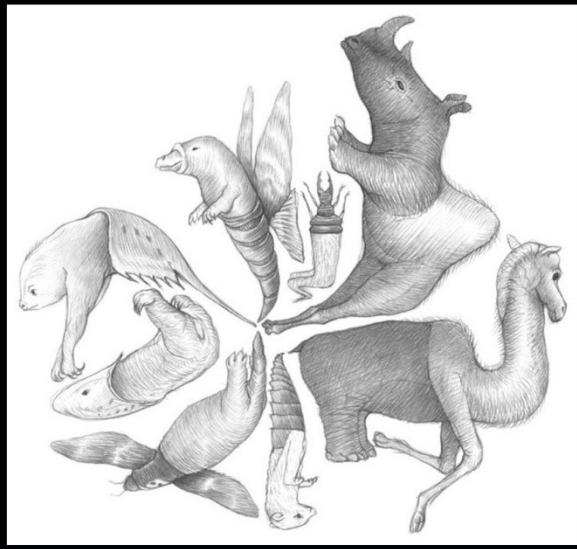
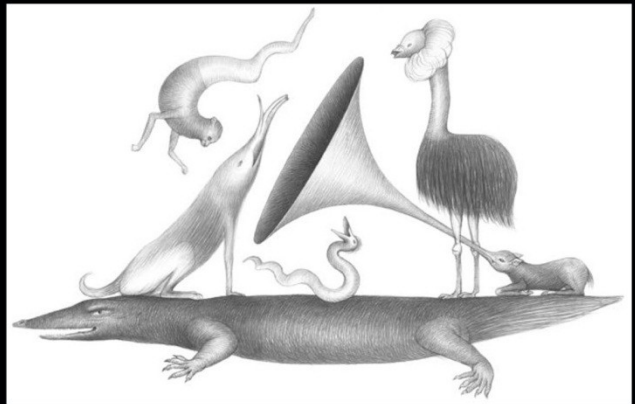

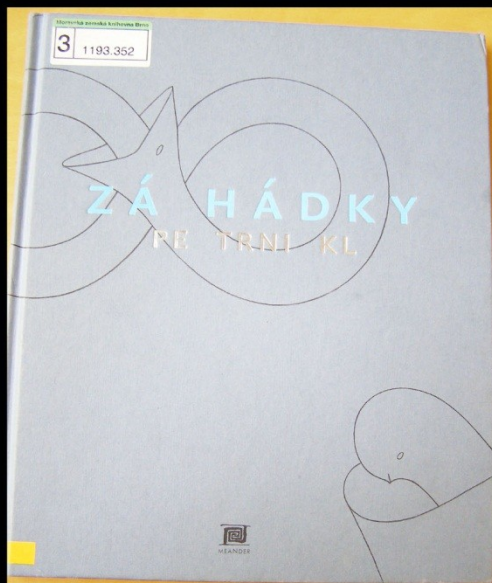
Záhadná pohádka

je

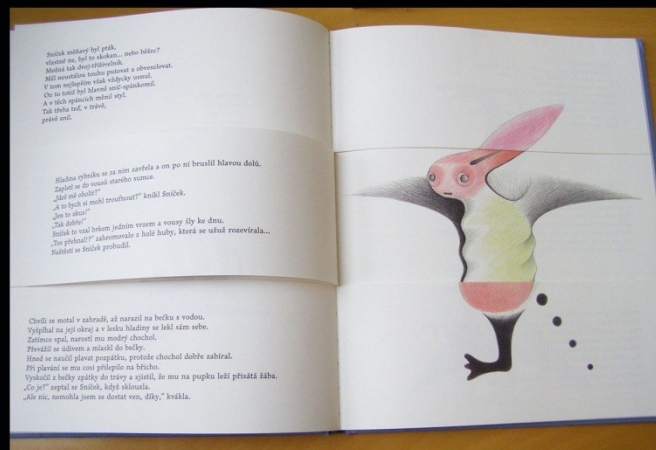
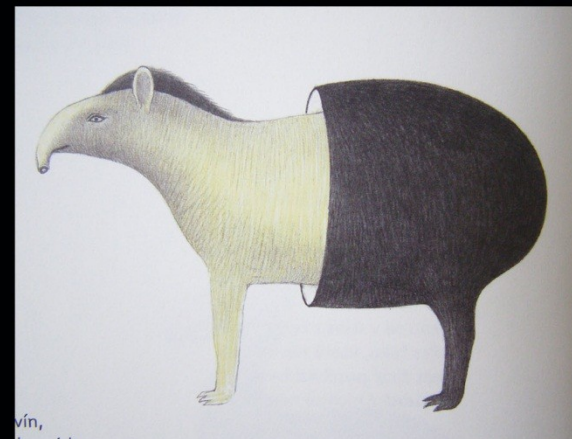
Když je málokdo zahadněn.

Zadím tajemstvím dýchající hvozd.
 V něm jen svít sov zná tmu skal a jen svít skal zná let sov.
 V něm jen stín můr zná zlomy průrv a jen stín průrv zná listy můr.
 Tam hluk larev srůstá a tichem lomů, tam lesk hvězd mží do tůně kun.
 Tam v létě létá babí pyl a v zimě krupě sněžný mech.
 Tam skrze mlhu vstává vje a pláštěm žlutí netopyři.
 Tam vánek mlčí včím dochem a přitní stáří lesky ok.
 Tam opar vzlíná z hub a z žab a vlhce vrže hustý vřes.
 Tam šumí nebem shluky sluk a nárkem duní ticho dna.
 Tam žhne lív hlava pod hlohem, tam chladí se tiskne k bokům ryb.
 Tam dole klouže smrží pach a nahofe se vznášá duch.
 Tam objem obav objímá se v tajně lemné pastci skal.
 Tam v noci vrní tóny harf a přes den dutě zívá roh.
 Tam mok se tísni do všech škvír a skrývá v sobě zvláštní hmyz.
 Tam slad se lepí z vinných rév a šfává stěká po svazích.
 Tam vzduch se chvěje rejem much, ticho se míchá do předtuch.
 Tam slast i bolest slévá se a na travách se pase plyn.
 Tam stůž se třás žalem pum a ryši stesky vlaze zni.
 Tam apí sto zvířat v škulních a mlčí páv chodí o berlich...
 Ptáte se, kdy už se něco stane?
 To je právě tajemství...

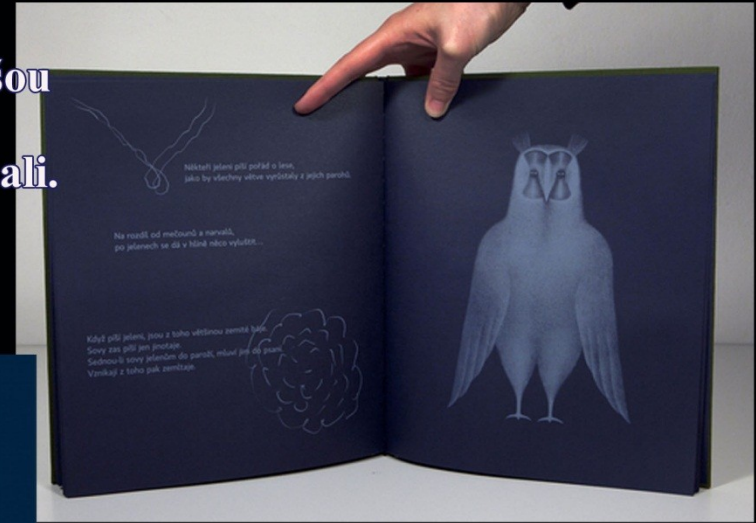
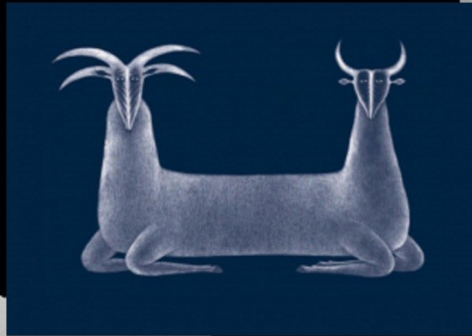
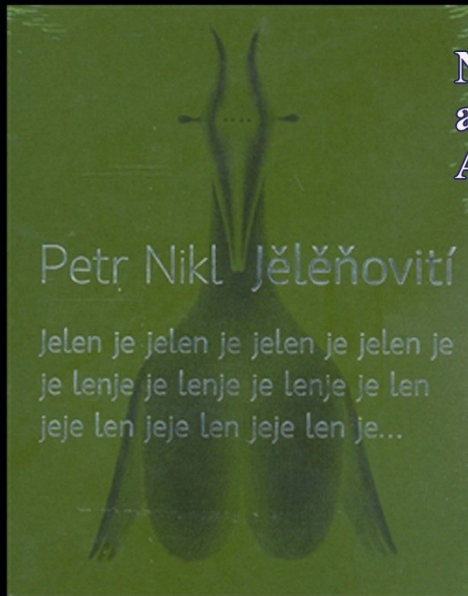
Ovce spásly pole s jetelem.
 Ovčáci ostříhali ovce.
 Holiči oholili vousy ovčákům.
 Vší se pustily do holičů.
 Holiči se vyholili dohola,
 lehli si na jetelové pole a čekali,
 až to všechno zase doroste.

Vidíme-li klokana,
 z jehož kapsy vykukuje klokánek,
 je to v pořádku.
 Vidíme-li klokana,
 z jehož kapsy vykukuje myš,
 je to v pořádku.
 Vidíme-li klokana,
 z jehož kapsy vykukuje slon,
 i to je v pořádku.
 Musí to ale být klokán,
 jiné zvíře s kapsou si jen těžko představit!

Bylo jednou jedno krásné místo.
 Mohla se tu pást lama,
 ale nepřeskočila řeku.
 Mohl tu zaklíčit baobab,
 ale vítr ho sem nezavál.
 Mohlo se tu usadit hejno plameňáků,
 ale nenašli to tu.
 Mohla se tu vyhřívat lvice,
 ale ještě se nenarodila.
 To všechno teprve bude...

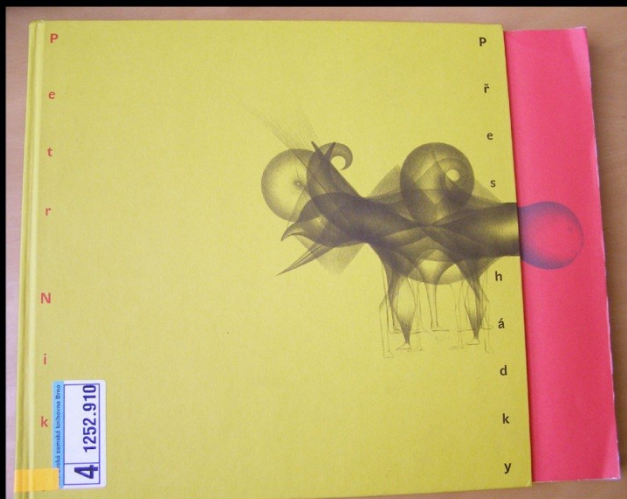
**Někteří jeleni se psaním propíšíou až do krtčích chodeb...
A potom zírají, co vlastně napsali.**

**Když to jelenům v psaní nejde,
jdou si zatroubit.**

**Když píší jeleni, jsou z toho většinou zeměká baje.
Sovy zas píší jen jinotaje.
Sednou-li sovy jelenům do parohů, mluví jim do psaní.
Vznikají z toho pak zemltaje.**

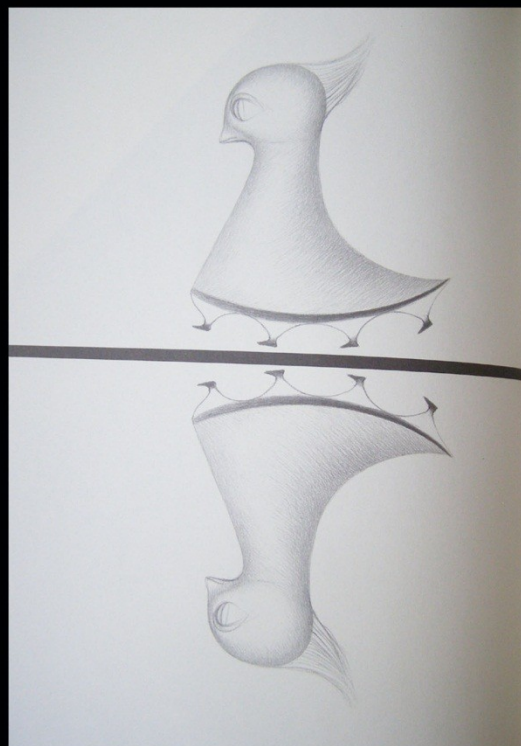

Vřustík

Vřustík šustí v ořeší,
ba je tam i Vřust!
Toho to moc netěší,
jak syn začal růst...

Vyžírá mu oříšky
rovnou před nosem,
Vřustík roste do výšky
s velkým hlomozem...

Vřust se hrabe ve slupkách,
sotva najde kus,
Vřustík obrátil vše v prach
a zmizel jak šus...

Jde proti mně protinožec,
protíná mě nohama,
nabírá mě na své šlapky,
už mě nese horama...

Sám o rukou svižně kráčí,
balancuji na patách,
mezi námi blána moře,
mezi námi čirý prach!

Řapíkova věc

Řapík si s sebou vláčí cosi,
co je jen Řapíkova věc,
krmit to ničím moc nemusí,
nepotřebuje na to klec...

To, co si Řapík s sebou vláčí,
nepodobá se ničemu,
žádný popis na to nestačí,
není to v žádném seznamu...

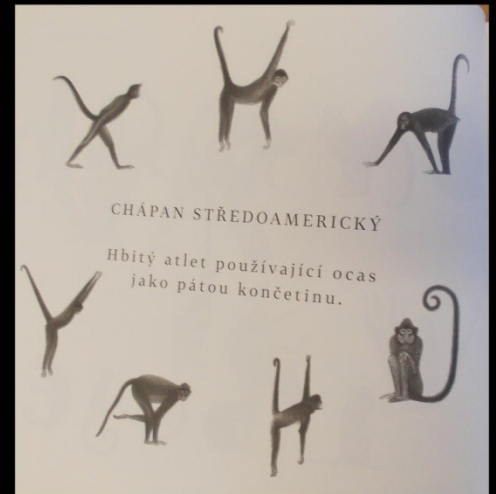
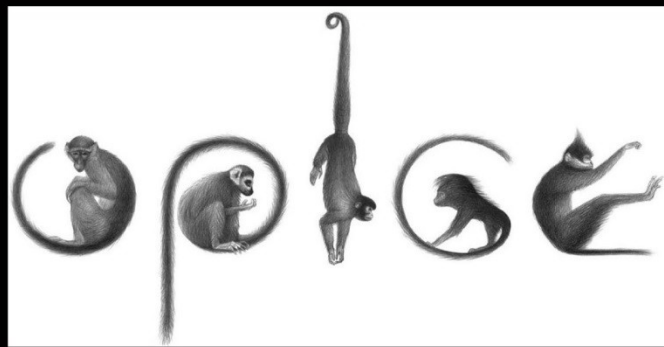
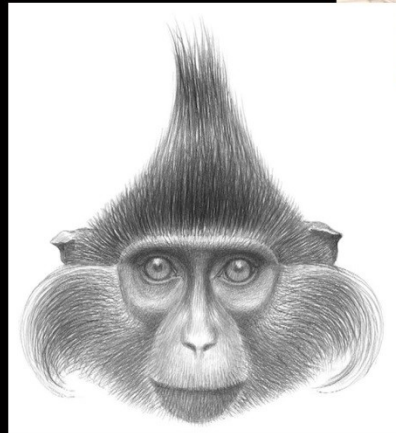
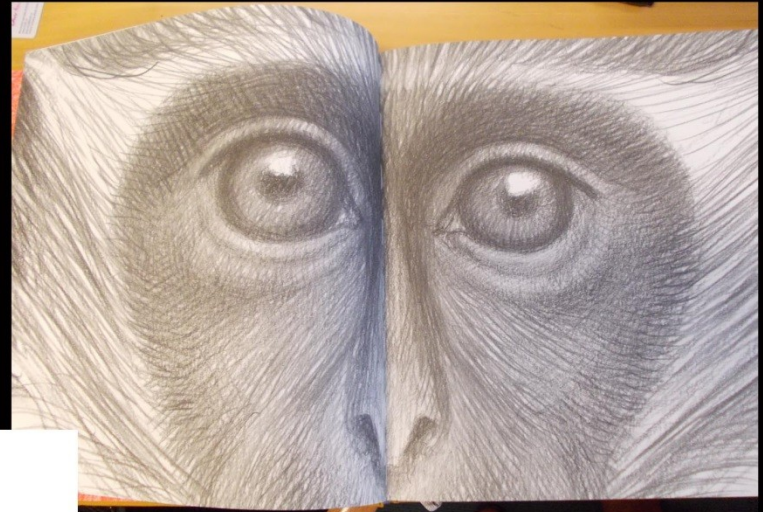
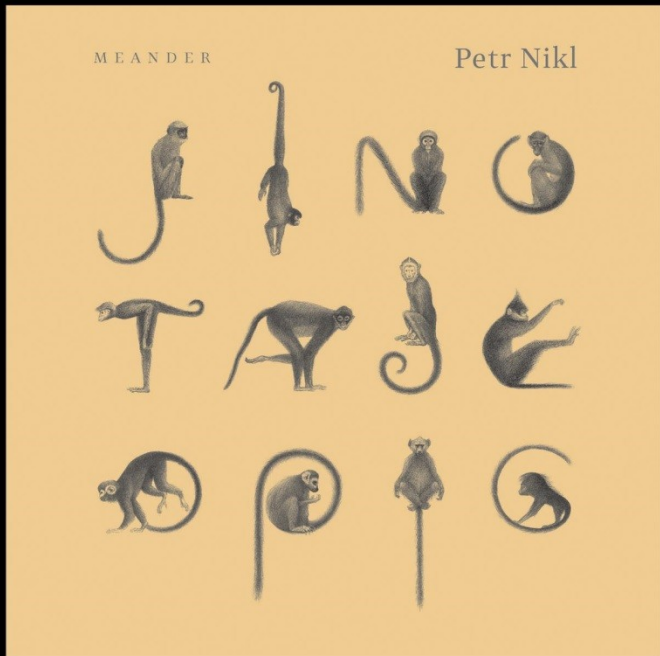
Co o tom faktu všichni známe,
aniž bychom se mohli splést,
je pořád dokola to samé –
že je to Řapíkova věc!

Nejhorší je, že nikdo neví,
kdo to ten Řapík vůbec je?
Už z toho začínám mít nervy!
Odkud se vzal a s čím to jde...!?

Autor se mění v pozorovatele, jenž projíždí na koloběžce městem a očima hltá neobyčejnost, kterou vidí všude kolem sebe. Niklova poezie je poezie okamžiku, letného pohledu, nevěřicně či pobaveně rozšířených očí. Ilustrace jsou vytvořené na základě fotografií, pořízených při projížďkách městem.

Z recenze Markéty Kittlové

Děkuji za pozornost!